

Egyházközségi Levél

ALBERTFALVI SZENT MIHÁLY PLÉBÁNIA

XXXVII. évfolyam

2023. Húsvét

Mottó

„A mi reménységünket
Jézusnak hívják.
Ő belépett bűneink sírjába,
eljutott a legtávolabbi pontra,
ahová elveszettségünkben jutottunk,
végigjárta félelmeink kusza ösvényeit,
hordozta legnagyobb terheink súlyát,
a halál legsötétebb mélységeiből
életre keltett bennünket,
és gyászunkat tánccá változtatta.
Krisztussal ünnepeljük a húsvétot!”

(Részlet Ferenc pápa 2022. húsvét vigíliáján
elhangzott szentbeszédéből.)

Beköszöntő

Jézus feltámadt! Sokunknak akár egy egész élet is kevés arra, hogy felfogjuk ennek az örömhírnak az igazi jelentőségét. Merthogy az ő feltámadása mindent alapjaiban változtatott meg számunkra, már azelőtt, hogy egyáltalán megszülettünk volna. Azóta egészen más a világ – mégis nehéz ezt észrevenni. Nem tűnik megváltottnak a világ, mert ugyanúgy vannak háborúk, fájdalmak, bántások, bűnök.

Miért nem érzékeljük a megváltottságunkat? Ugyanazért, amiért a hallgatóinak többsége nem értette Jézus példabeszédeit. Mert úgy volt becsomagolva a mondanivaló, hogy csak azok értsék, akik igazán akarják, akik igazán nyitott szívvel keresik az értelmét. A feltámadás igazi értelme is be van csomagolva számunkra. De hogyan bonthatom ki a csomagolást?

Lapunk húsvéti számában olvashattok többek között elgondolkodtató novellát, tanúságtételeket, szolgálatra való meghívást, közösségi életünk eseményeinek felidézését. Mindez szintén csak csomagolás, ami a lényeget rejt: Jézushoz vezető utakat.

Meg akarod érteni a megváltás titkát? Indulj el valamelyik úton, amiről itt olvasol: csatlakozz egy élő közösséghez, vállalj szolgálatot, kezdj el komolyabban imádkozni – és megtapasztalod, hogy élővé válik számodra a feltámadás.

Schwarczkopf Bálint és Orsi

Tartalom

4

Én élek és ti is élni fogtok

Henrik atya

6

Menekülve

Medgyessy Zsófia FMA

12

Úton

Schwarczkopf Bálint

19

A szentáldozás imái

Szöts Miklós

22

Teszt

Borbélyné Bató Margit

24

Egy tál jó hangulat

Schwarczkopf Bálint

28

Nagybőjti várakozás

Gaylhoffer Előd

30

Keresztút Máriával

és a fiaikat vesztett édesanyákkal

37

Jézus felé...

Bartháné Pribitek Márta

38

Kórházi beteglátogatói szolgálat

Riszterer Zsuzsi

40

Itt a farsang, áll a bál

Szakácsné Ujházy Mária (Mickó)

44

Közösségi mozaik

Szakácsné Ujházy Mária (Mickó)

Schwarczkopf Bálint

46

Emlékek régi fényképek nyomán

Történetem a Labundy családdal

Madaras Gábor

50

Petőfi200, a vetélkedő

Medgyessy Gergely

53

Könyvajánló gyerekeknek

Kovács-Rokolya Boglárka

54

Tojásfestés természetesen

Kovács-Rokolya Boglárka

56

Gyereksarok

Kovács-Rokolya Boglárka

58

Plébániánk programjai

Egyházközségi Levél

Megjelenik:

évente négyszer: húsvétkor, Úrnapján, Szent Mihály napján (búcsúkor) és karácsonykor

Kiadja:

Albertfalvi Római Katolikus Egyházközség
1116 Budapest, Bükköny u. 3.

Felelős kiadó:

Dr. Gável Henrik plébános

Alapító szerkesztő:

Kiss Gábor

Szerkesztők:

Schwarczkopf Bálint és Orsi

Rovatvezetők:

Bene Lajos, Borbélyné Bató Margit, Fejes Miklós, Gável Henrik, Kiss Gábor, Kiss István, Kovács-Rokolya Boglárka, Makrai Ákos, Szakácsné Ujházy Mária és Szóts Miklós

Lektorálás:

Magony-Biró Kata és Magony Andor

Fotók:

Kiss István, Tomka Ildikó,
www.pixabay.com, www.cathopic.com,
www.unsplash.com, Internet

Nyomdai munkálatok:

VAREG Nyomda Kft.

Következő lapszámunkba

2023. május 14-ig

várjuk írásaitokat az

egyhazkozsegilevel@gmail.com

címre.

Én élek és ti is élni fogtok

”Na, *hogy vagyunk, hogy vagyunk?*” Szoktuk kérdezgetni egymástól, amikor valakivel beszélgetést kezdeményezünk. Amikor kérdésünkre ilyesfajta választ kapunk, hogy: *„Köszönöm, megvagyunk.”*, akkor nyugodtan konstatáljuk, hogy a másik körül nagyjából minden rendben van. De ha a válasz a sokat sejtető *„Alig élünk!”*, vagy *„Épp, hogy élünk!”* mondatban sűrűsödik össze, akkor bizony – feltéve, hogy a kérdésünk mögött még igazi érdeklődés húzódik meg – aggódni kezdünk a másik hogyléte felől. Szinte biztosra vehető, hogy életét valamilyen formában nehézségek árnyékkolták be. Igen, mi addig élünk, amíg nem kell

beállnunk a kereszt alá. Ha ránk vetül a keresztnek akárcsak az árnyéka is, mi már csak *„éldegélünk”*, *„vagyogatunk”*, vagy már egyáltalán nem vagyunk sehol. Tiszavirág élet a miénk.

Az előbb említett perspektívából nézve Krisztus keresztjét megdöbbenve vesszük tudomásul, hogy Ő minden elvárást felülmúlóan élő tekintettel néz vissza ránk a keresztről. Minél figyelmesebben szemléli a kereszten függőt a rá feltekintő, annál inkább rácsodálkozik arra, hogy az, akit *„emberségében megölték, Isten erejéből él”*. Hihetetlennek tűnik számunkra, de mégis valóság: *a megölt Krisztus él a kereszten!*

Az élő Isten néz le ránk onnan: a kereszten él az Isten és nem egy halott isten emlékét őrzi a kereszt!

„*Test szerint ugyan megölték, de a lélek szerint életre kelt*” – olvashatjuk a Szentírásban. Ezt a titkot ünnepeljük meg a húsvét diadalmas allelujájában: mégis él! De azt sokszor nem is gondoljuk végig, hogy azért támadhatott fel harmadnapra, mert mint Isten a halálában is él! Jézus Krisztus emberi halálában már benne rejlik a feltámadása. Az Úr halálában is élőbb, mint amikor mi élünk! Mi a keresztviselés közben már csak vagyogtatunk, míg az Úr az ő szenvedésében és halálában is isteni életének teljes intenzitásában él. Míg mi a halálunkban saját erőnkől már sehol sem vagyunk, Ő még ott is van, mert *Ő az, aki* – már a neve szerint is – *van*, hiszen ahogyan Mózesnek ki mondta az Ő nevét: „*Én vagyok az, aki vagyok*”.

Ez az a világtörténelmet megújító húsvéti örömhír, mely az emberiség igazi szenzációja! Az egyházatyák ezt így fogalmazzák meg: olyan hallatlan esemény történt Jézus halálakor, hogy megfordult a dolgok megszokott rendje – most a halál halt meg és az élet él! Ezért kiált fel így diadalmasan Pál apostol: „*Halál, hol a te győzelmed? Halál, hol a te fullánkod?*” Az Élet legyőzte a halált Jézus Krisztusban és általa odaadta az ő halhatatlan isteni életét mindazok-

nak, akik a halál árnyékában ültek és az Élet győzelmére vártak.

Testvérem, ezért nézz fel úgy hittet a keresztre, hogy a Keresztrefeszítettben az élő Istent látod!

Vedd észre, hogy ugyanaz néz le rád onnan, mint aki az Oltáriszentségből téged néz. Adja az Úr, hogy megérthessük ezen a húsvéton az Ő keresztjének üzenetét: „*Meghaltam, s lám mégis élek örökké.*” A keresztedből is Ő néz rád, és étellel teli arccal közli veled: Ne félj, mert „*én élek, és te is élni fogsz*”, szenvedésedben én vagyok az erőd, halálodban én vagyok a te életed, ha hiszel bennem, én vagyok a te húsvétdod, feltámadásod.

Ezek után, ha bárki kérdezi majd tőled: „*Na, hogy vagyunk?*”, akkor már ne a te kis életedből kiindulva válaszolj, hanem felelj hited valósága szerint: „*Élek én... mert Krisztus él bennem*”. Szívből kívánom, hogy közösségünk minden tagja fedezze fel ezen a húsvéton azt az új életet, amit Jézus a keresztről folyamatosan ad mindazoknak, akik rá, mint élő Istenre tekintenek fel, aki a halálában is él!

Áldott húsvéti ünnepeket kívánok szeretettel:

Henrik atya

Menekülve

*„Apja már messziről meglátta és megesett rajta a szíve.
Eléje sietett, a nyakába borult...” (Lk 15, 20)*

Kedves albertfalvi közösségem!

Rendhagyó módon egy novellával szeretnék áldott húsvétot kívánni nektek! A szöveg végén található kérdések pedig személyes reflexióra indíthatják az olvasót, hogy önmagával és Istennel találkozhasson.

Húsvét öröme oly nagy, hogy olykor talán el is feledteti velünk a nagybőjt küzdelmeit, Krisztus keresztútját, amit értünk járt végig, hogy átadja nekünk az Atya mindent megbocsátó és feltétel nélküli szeretetét. Pedig életünk keresztútja nélkül nem létezik a feltámadás öröme sem. Vagy pedig megfogalmazhatjuk mindezt ekképpen is: életünk minden nehézsége, küzdelme, fáradsága és fájdalma a húsvét örömébe tart, ide fog torkollani. Ezt tudatosítva megélhetjük mind a hétköznapi örömeiben és nehézségeiben azt a reményt, amelyet a feltámadott Krisztus hoz el nekünk mindennap és amely által ma is így szól hozzánk: „Ne féljete!”

Jó olvasást, lelki kirándulást kívánok! Szeretettel és imádsággal:

Zsófi nővér

Átnedvesedett Nike sportcipője cuppogott a sárossá ázott erdei ösvényen. Tudta, hogy a bakancsot kellett volna felvennie, csak már annyira sietőben volt. Különben is, újabb vitába keveredett volna bátyjával, ha ismét kölcsönkéri a már régen használt, öreg lábbelijét. Nem tellett újabbra; anya mindig mondta: *„Ha apátok még élne, nem kéne annyiit spórolnunk.”* Dühösen húzta össze magán átázott bőrdzsekijét. Kapucnijából a nyakán csorgott végig az október végi, még nem fagyos, de már megdiderégtető, hideg esővíz.

Minek is indult útnak? Olyan egészen céltalanul... Nem akart otthon maradni, betelt már a sok veszekedéssel, feszültséggel. Otthon úgysem érti már meg senki! Bátyja a tanulásba menekül. Orvos lesz. Mások orvosa. De közben elfelejti, hogy neki is segítségre lenne szüksége.

Lépései nehézkések, de ugyanakkor határozottak voltak. A városszéli erdőt mindig szerette. Ide járt ki minden nyáron, akkor már olvasni az árnyékot nyújtó, nagy tölgyfák tövébe. Szerette a nyár hőségét megtörő, lágy-puha szellőt. És azelőtt? Azelőtt apával járt ide focizni, akkor még Márk is velük tartott. Hogy rúgták a bőrt! A fákról lehullott gallyakból kötöttek össze egy nagyobb kaput a meccshez, amelyet a nedves, erdei földbe ástak. Halványan elmosolyodott. Igen, mikor belőtte az első gólt,

apa örömeiben a derekánál megragadva a magasba dobta őt, egyszer, kétszer, háromszor... Úgy érezte, övé a világ! Szinte repül a kék égbolton, s nem kell félnie. Apa ott van. Apa elkap, ha bármi történne.

Ahogy így gondolkodott, szinte ismét érezte az oldalát erősen szorító atyai kezeket. Milyen nagyon hiányzik! S aztán az a szörnyű baleset... Miért kellett, hogy így legyen?! Apa sisak nélkül indult el aznap a munkába, a reggeli veszekedésben minden csak kapkodás volt, pedig ő mindig rendezett, összeszedett emberként viselkedett. Csak aznap reggel nem tudott figyelni...

Hirtelen megcsörrent a telefonja. Érezte, ahogy bizereg a farmerja zsebében. De nem törődött vele. Majd később válaszol. Biztos csak otthonról keresik, mert annyira futtában, szó nélkül jött el. De kit érdekelné?

Pétert mély szomorúság burkolta magába. Elérkezett a kopaszodó tölgyfáktól beárnyékolt, széles kanyarhoz. A kopott útjelzéseket nehezen lehetett kiolvasni, viszont számára ez nem jelentett gondot, ismerte az itteni ösvényeket, mint a tenyerét. Jobbra található a nagy mező, magas, vagy 22 méteres kilátóval, ahonnan még a szürkehátú erdeisólyom röptében is egészen kivehető. Mennyit versenyeztek Márkkal, ki ér fel előbb, ki látja meg az erdő urát, a sólymot!

Ezüstösen csillogott tollas szárnya... S balra? Oda már vagy tíz éve nem sé-
tált el. Apa halála óta nem.

Feltekintett az égre, s közben szemeit
behunyta. Az esőcseppek végigcsu-
rogtak szemhéján, arccsontján, állán.
Apa még az első borostáját sem lát-
hatta. Nagyot sóhajtott. Fájdalmas
könnyek kezdték mosni arcának pu-
ha, fiatal bőrét, s azok kisebb pata-
kokban olvadtak össze az őszi eső
gyöngéden legördülő csöppjeivel.
Egyedül volt. Egészen egyedül.

Mennyire szeretett volna csak bocsá-
natot kérni az apjától, akkor, aznap
reggel. Már az iskolába is nehéz szív-
vel indult, de akkor félt megközelíteni
apját. S ha elküldi? Ha nem fogadja el
a bocsánatát? Nem tudott az órákon
figyelni sem, csak azon gondolkodott,
hogyan este hogyan fog apához közel
hajolni, mikor hazajön a munkából,
és ott, akkor majd bocsánatot kér.
Ilyenkor aztán apa mindig átöleli őt.
Ez erőt adott neki. Délután már lel-
kesebben sietett haza, már várta a
találkozást. De házuk előtt apa brin-
gája helyett rendőrautók álltak. Fé-
nyek. Piros, kék, piros, kék. Anya sír,
magán kívül van. Márk nincs sehol.
Se kép, se hang. Apa. Apa?!

Sírkő. Hiány. Halál. Semmi.

Eltelt tíz év. S őbenne, ami megma-
radt: az üresség. Azóta nem közeli-
tette meg az erdei kis templomot
sem. Anya mindig mondta: „*Istenbe*

kapaszkodj!” A nagyi is mindig ezt
hajtogatta. De közben ő is elment. De
ha létezik ez az Isten, akkor miért
hagyta elmenni apát? Miért kellett
apa nélkül felnőnie? És miért nem
lehetett előbb kibékülni? Mit tett,
hogy ekkora büntetést kapott az élet-
től, amikor más vígan éli a gyerekko-
rát? Nem látja a világ, mennyire
nehéz apa nélkül?! Hogy mennyire
nehéz, mikor nincs egy példa, nincs
egy szikla, aki mellett ő is erőssé nő-
heti ki magát? Hogy leszek egyáltalán
így jó apa?! *Istenbe kapaszkodj...*

Ismét felsóhajtott. Egyszer fel kell
nőni. Meg kell bocsátani. Összeszedte
minden bátorságát, és remegő gyo-
morral indult el a balra irányuló, nö-
vényzettől már benőtt, avar borította
ösvényen. Felgyorsulva kezdte tapos-
ni a földet. A lendületes férfiléptek
mély nyomokat hagytak a felpuhult
talajban. Szembe kell nézni a múlttal,
valahogy bocsánatot kell kérni, vala-
hogy újra kell kezdeni, nem lehet itt a
vége mindennek! Kavarogtak gondo-
latai. Ahogy gyorsan haladt előre, fel-
verte a cserje közt megbújt varjakat.
Hangos káromgákkal verdestek az ég
felé. Velük együtt felszálltak az el-
fonnyadt avar szélben kavargó, meg-
barnult levelei is... S akkor hirtelen,
ott a ködbe veszve, meglátta a kis er-
dei templom már régen megroskadt
tornyát.

Emlékek törtek elő benne: apa fogja a
kezét, itt járnak az ösvényen...

Minden foci után idejöttek. Nyakába ültette, és így néztek be a templom ablakán. Csak ennyit mondott: „*Itt van elrejtve életed ereje.*” Sosem értette igazán. Csak tudta, hogy apának mindig igaza van. Az életem ereje? S most mikor gyenge vagyok, mikor már nincs erőm felállni, vajon... Siet-ségében Péter kimelegedett. Fülében dobogott a szíve, összerosódott benne minden érzés, feje zúgott, mikor végre megérkezett. Kiegyenesedett háttal, megfeszülve állt meg a templom előtt. Kisfiúként milyen félénk volt... apa kezébe kapaszkodott, miközben ő csak ennyit szólt: „*Gyere!*” – s bevezette a homályba burkolózott templom belsejébe. S most itt állt ismét, több mint tíz év után. Várt. Figyelte szívverését. Mélybarna szemei döntésről árulkodtak. Péter ekkor összegyűjtötte minden erejét és összeszorított marokkal megközelítette a templomajtót. Hátha nyitva lesz...?

Ahogy lépései közeledtek, egyre jobban kezdtek felszínre bukni belőle az emlékek. Régen apa erős tenyere érintette ezt a kilincset. Most én nyitom ki. S meglepetésére: nyitva volt a templom szúrágta fa ajtaja. „*Lépjetek be irgalmamba!*” – olvasta a felső párkányába vésett idézetet. Mély csend. Halk nyikordulással engedte be a templom Pétert. Kicsiny előtér fogadta. A falon csüggő, elkopott hirdetőtáblán még olvasható volt némi

reklám, de az is már beszürkült, megfonnyadt. A benső ajtó mozaikos, színes üvege visszatükrözte Péter nedves, esőtől csapzott arcát. Ez vagyok én. Kicsiként el-eljátszott ezzel az ajtóval. Mindig másik üvegdarabon próbált betekinteni, és csak azt leste, hogyan változik a templom belső tere, attól függően, hogy melyik szín válik uralkodóvá: legyen az aranysárga, türkizkék vagy viola... Csak a lélegzetvétele törte meg a bent uralkodó nyugalmat, de az őt körülölelő némaságban zavarba ejtette még ez is. Nem tudta, mitévő legyen, vagy hogy igazán mit keres. Emlékezett, hogy apa mindig levette a kalapját, mikor a templomba lépett. Szikár, erős kezei leengedve maga mellett, miközben mélyen előremered. Hát így tett ő is. Így bámult a szürkületbe, amikor valami váratlan rezzenés rázta fel őt. Körbetekintett. De egyedül volt. Csak a templom tetejére hullottak le éppen a közeli tölgyfa vihartól tépett, letöredezett ágacskái. Leült a leghátsó pad szélére, s tudván, hogy teljesen egyedül van, utat engedett felgyülemlett könnyei árjának. Bár bocsánatot kérhetne apjától! Bár újra kezddhetné, bár most is melllette lenne! Patakokban folytak arcáról a meleg, puha könnyek, s nem győzte nedves kardigánjának ujjával törölni azokat. *A fontos az, hogy merre mész tovább* – jutottak eszébe ismét édesapja szavai.

Tudta, szíve mélyén tudta, hogy apa hányszor megbocsátott már neki, hányszor mondta: *„Mindig meg fogok bocsátani neked, a fiam vagy, bármi is történjék.”* A fájdalomtól elfeledtetett emlékek egyre erősebben buktak elő lénye legmélyének örvényeiből, s végre egyre csak ömlött és ömlött ki belőle mindaz, amit már évek óta magában hordozott. A csend oltalmában lassan, lassan megnyugodott.

– Ó, Apa, bár hallanál engem! – sóhajtott fel, miközben sírástól kimerült fejét tenyerébe rejtette. *Mi Atyánk...* hangzott fel szívében. Igen, volt valami imádság, amire apja is tanította. Hiszen apa nemcsak az ő édesapja, de Márk is, mindkettőjüké, így vele együtt akár így is szólíthatja őt: mi apánk, mi atyánk. Hiszen azt se tudja, hogy bátyja hogyan élte meg ezt a veszteséget, azóta szinte nem is beszéltek igazán. S anya? Neki vajon mit jelentett ez a törés...? *A fontos az, merre mész tovább.*

Eszébe jutott, hogy nemrég valaki kereste telefonon. Kapkodva húzta elő iPhone-ját, s igen, ahogyan sejtette, édesanyja hívta őt vagy két órával ezelőtt. Apától már csak szíve mélyén tud bocsánatot kérni, de anyától még most itt az életben! És Márktól is. Apa halála után annyira eltávolodtak egymástól, kapcsolataik kihűltek, és ami megmaradt, csupán az a keserű ridegség, ami a hétköznapiakat teher-

hordássá, az éveket pedig ólomsúlyú börtönné változtatta. *Mi Atyánk...*

Elgondolkodva állt fel. Apa most mit tenne? Valószínűleg térdre borulna. A nehéz helyzetekben látta őt mélyen előre tekintve elmerülni a csendben, mikor a templomba léptek. És ekkor Péter is térdre borult: *...bocsásd meg a mi vétkeinket! Apa, bocsáss meg, kérlek, bocsáss meg!! ...Úgy szerettem volna ezt hamarabb kimondani neked, de annyira fájt, ...csak fájt, fájt, hogy elmentél. Félttem szembe nézni mindennel, tényleg mindennel. De most már... most már itt vagyok. Szeretlek, Apa. Nagyon. És ígérem neked, hogy anyáékkal is ki fogok békülni! Te tudod, mennyi fájdalmat okoztam már nekik is, magamnak is...* Gondolatai közepette a templom oltára felé szökött fátyolos tekintete. Az oltárképen kirajzolódni látszott egy megvénült, fehér szakállas úr.

Mintha egyedül lenne... de várjunk csak! Kezei egy fiatal, térdre esett fiú hátát simogatják... Pétert kirázta a hideg. Mintha abban a pillanatban őt is átölelték volna. S hirtelen, ahogy melegség öntötte el a szívét, úgy érezte, mintha akkor és ott megértett volna valamit édesapja szavaiból, gesztusaiból. *A fontos az, merre mész tovább.* Lassan egyenesedett fel. Maga elé meredt a csendbe. Halántékán még lüktetett az ér. Leengedte fiatal, erős kezeit, tenyerei súrolták a combját. Nedves ruhájából már nem csöpögött többé a víz.

Ekkor csörrent meg ismét a telefonja, de most már izgatottan emelte azt a füléhez:

– *Anya! Szia. Igen, igen, minden rendben. Hamarosan otthon vagyok. Ne aggódj semmit. Jövök haza!*

Az újonnan kapott lendülettel rögtön neki is indult a kijáratnak. De ekkor sebes lépteit megfékezte. Úgy döntött, hogy még egyszer visszafordul. Csak még egy utolsó pillantás az ol-tárképre, az ismerős, öreg templom-falakra. Apa. Atya. Mély, hálás sóhaj tört elő belőle.

– *Jövök még.* - suttogta bele a templom csöndjébe. S apjától örökölt szelíd mosolyával kilépett az esőtől felfrissült erdei tájba.

Medgyessy Zsófia FMA

A személyes reflexióhoz:

- 1) Fel tudok idézni a gyerekkoromból 2-3 olyan meghatározó emléket, amelyekre visszagondolva erőt tudok meríteni, amelyekbe kapaszkodni tudok a nehézségekben? Leírhatom őket, hálát adhatok értük.
- 2) Vannak olyan pontok az életemben, ahol még nem tudtam megbocsátani magamnak, a másiknak, Istennek? Hol kéne bocsánatot kérnem? Milyen lépéseket kéne meghoznom ehhez a felszabadító döntéshez?
- 3) Van valaki, akivel megoszthatom szívem legmélyebb rezdüléseit? Egy igaz barát, egy jó lelkipásztor, gyónatár, aki meghallgat és elkísér, szavaival irányt mutat, hogy előre haladjak az utamon és jó döntéseket tudjak hozni?
- 4) Milyen kép él bennem Istenről: elítélő, büntető? Avagy megértő, irgalommal átölelő? A húsvét ideje alatt hogyan tudnám az Ő igazi arcát mind jobban megismerni? (Oz 11, 4; Iz 42, 1-9; Iz 43, 1-7.; Zsolt 139 (138); Lk 15, 1-32; Jn 13, 1-20, stb.)
- 5) Kiválaszthatok egy engem megérintő szempontot, mondatot, gondolatot a novellából. Mit árul el ez rólam? Milyen érzéseket kelt bennem? Mit világít meg az életemben? És ezen felismerések után milyen döntést akarok hozni, amivel építeni tudom az életemet, kapcsolataimat?

Úton

„Hasonló a mennyek országa a szántóföldben elrejtett kincshez, amelyet az ember, miután megtalált, elrejt, majd örömeiben elmegy, eladja mindenét, amije van, és megveszi azt a szántóföldet.” (Mt 13,44).

A tavalyi úrnapi számban írtam egy lelkes cikket az Exodus lelkigyakorlatról. Akkor nyolc férfitársammal együtt határoztuk el, hogy a lelkigyakorlat vége után is folytatjuk, egy közösség maradunk. Ma már húszan vagyunk az Exodus közösségben. Mi a titka ennek a robbanásszerű növekedésnek? Ennek próbálok utánajárni ebben az „oknyomozó” riportban.

Számomra az Exodus vonzerejének komoly részét a férfiközösség, azaz a testvériség jelenti. Minden héten szerda esténként tartunk egy egyórás találkozót, melynek során megosztjuk egymással a küzdelmeinket, örömeinket. Ezek a megosztások minden alkalommal lelkesítően hatnak rám. Többször előfordult már, hogy nehéz volt összeszedni magam és elindulni otthonról az este kilenckor kezdődő találkozóra, de minden esetben azzal az érzéssel mentem utána haza, hogy „megértete!”, a testvéreim megosztásaiban ugyanis érezhetően tükröződik az Isten keze nyoma. Megvalósult ima-szándékok, mély belső lelki változások jelzik, hogy Isten cselekszik közöttünk.

Sokat jelent az is, hogy naponta megoszthatom a nehézségeimet egy társammal, az úgynevezett kötél-társal, akivel egymást erősítjük a napi beszélgetéseinken keresztül. Nagyszerűje van, hogy minden nap imádkozom a kötél-társamért és a testvériségünk tagjaiért és tudom, hogy ők is imádkoznak értem. A harmadik vonzerő pedig maga az imádság, ami feladatból szép lassan az Istennel való

találkozás örömévé vált számomra. Izgatott lettem a hír hallatán, hogy újra lehet majd találkozni Ferenc pápával a budapesti látogatása során, de aztán rájöttem, hogy én naponta találkozok valakivel, aki sokkal nagyobb nála... A csendes ima egyébként nem adta könnyen magát. Nem egyik napról a másikra, hanem kitartható próbálkozás után vált otthonossá és örömtelivé, sőt, néha még ma is küzdelem. Úgy látom, hogyha az ember őszintén vágyakozik utána, megadja azt a kegyelmet az Úr, hogy élővé válik az ima. Ebben látom az Exodus titkának kulcsát is: hogy kézzel fogható tapasztalattá válik Isten közelsége és munkája az életemben és a testvéreim életében.

Ha végignézzük az Exodus 90 lelkigyakorlat során vállalt önfegyelmezések listáján, úgy tűnhet, hogy ez egy macsó férfi akaratpróba, vagy valami öncélú önsanyargatás. Valójában azonban nem így van. Az önfegyelmek mind olyan lépések, amikkel elhagyunk valamilyen pótcselekvést, ami alól felszabadulva lehetőséget adunk Istennek az életünkben, hogy cselekedjen. Tettekkkel is kifejezzük a vágyunkat, hogy: „*hozzád akarok*

tartozni, Uram!”. Az önfegyelmek azért sem öncélúak, mert mindegyikünknek van egy, vagy több szándéka, amiért felajánlja ezeket a nehézségeket. Isten pedig válaszol a kitárt szívünk vágyaira. Érzem magamon és látom a többi férfitársamon is az átalakulást. Megengedjük Istennek, sőt, kérjük őt, hogy alakítson minket és ő teljesíti ezt a vágyunkat.

Bennem is, és úgy látom, hogy minden Exodust végző férfitestvéremben felébred előbb-utóbb a vágy, hogy ne csak a lelkigyakorlat ideje alatt, hanem utána is folytassuk ezt az életmódot. Érezzük Jézus hívását, hogy ne hagyjuk abba, hanem maradjunk vele ezen az úton.

Úgy gondolom, hogy ilyen életmódot kellene folytatnia mindenkinek, minden kereszténynek.

Az önfegyelem, a másokért vállalt lemondások, a napi imádságból való táplálkozás, a közösség megélése és egymás imában hordozása alkotják azt az „életprogramot”, amire Jézus mindnyájunkat hív. Ebből az életprogramból olyan gyümölcsök fakadnak, mint a lelki békesség, kiegyensúlyozottság, öröm, szeretet, hála. Az Istennel megélt kapcsolat számunkra most olyan, mint Jézus példabeszédében a szántóföldbe rejtett kincs.

Aki rátalál, mindenét eladja érte. Mi most éppen ezt tesszük: odaadjuk a kényelmes, szórakoztató dolgokat az életünkéből, hogy megtarthassuk ezt a kincset.

Megkértem a testvéreimet, hogy pár mondatban írják le, mit adott nekik az Exodus. A cikk további részében az ő vallomásaikat olvashatjátok.

Egy éve csatlakoztam a nagybőjtben az exodusos közösséghez. Nem úgy vágtam bele, hogy minden vágyam ez a sok lemondás és elköteleződés, de bebizonyosodott, hogy a közösségnek hatalmas megtartó ereje van. Idén már a 90 napos lelkigyakorlatot végzem, melyben sokat küzdök, de ismét belevágnék. A heti összejöveteleken olyan példamutató embereket ismertem meg mélyebben, akiktől rengeteget lehet tanulni.

(Csáky Antal)

Számomra a legnagyobb újdonságot a csak férfiakkal álló imaközösség jelentette, amely egy nagyon erős megtartó kötelékként segített átlendülni a kezdeti kétkedéseken, gyengeségeken. A szerdánkénti találkozásokkor egyfajta „bajtársi” légkörben, fegyelmezett keretek között, de mégis oldott és baráti hangulatban hallgatjuk meg egymást, hogy a nehézségei mellett a „kivonulás” során kinek-kinek milyen megtapasztalásai vannak, és imádkozunk egymás szándékaira. Újdonság volt megtapasztalni az Exodusban

Az **Exodus 90** lelkigyakorlat résztvevői 90 napig vállalják, hogy:

- napi 1 órát imádkoznak, amin belül legalább 20 percig csendesen Istenre figyelnek;
- okostelefont és számítógépet csak funkcionálisan használnak;
- nem néznek TV-t, filmeket, és nem néznek egyedül sportműsort;
- nem játszanak videojátékot;
- a főétkezések között nem esznek semmit;
- nem esznek semmi édességet és nem is édesítenek semmit (pl. kávét, teát);
- nem isznak szénsavas és édes italokat;
- nem isznak alkoholt;
- csak olyan zenét hallgatnak, ami felemel Istenhez;
- csak alapvető dolgokat vásárolnak;
- legalább 7 órát alszanak;
- csak hideg vízzel zuhanyoznak;
- esti exament (Szt. Ignác-i lelkiismeretvizsgálatot) végeznek;
- szerdán és pénteken szigorú böjti napot tartanak (csak egyszer lehet jóllakni, a másik két étkezés együtt sem tesz ki egy normál étkezési adagot);
- szerdán és pénteken húsmentesen étkeznek;
- rendszeres testmozgást végeznek (legalább heti 3 nap, napi 30 perc)
- napi kapcsolatot tartanak a kötélársukkal;
- heti egyszer találkoznak a nagyobb testvériség tagjaival.

előírt aszkézisnek értelmét, amely számomra nem volt kezdetektől fogva nyilvánvaló, de (egyre inkább meggyőződésből) vállalva azokat ráébredtem, hogy milyen nemes eszközök az Istenhez való kapcsolódás sokszínű lehetőségeinek felfedezéséhez. Ezek mellett egy „hétköznapi” cél felé is törekszünk az Exodus szellemiségét megélve: hogy másokért élő férfiakká váljunk. A csatlakozásom óta eltelt rövid időszakban átélt megtapasztalások nyomán a minap ez a dalrészlet kúszott észrevétlenül a gondolataimba: „Áradj szét kegyelem, legyen úr idelenn a Lélek lángja a hűlt szíveken...”, ami nem csoda, hiszen a társak egy-egy beteljesült imaszándéka mellett lehet, hogy én is abban a kegyelemben részesülhetek, hogy Atyánk szándéka és az Exodus elején megfogalmazott szándékom találkozni látszik... :).

(Takács Károly, Kaca)

Tavaly januárban kezdtem az albertfalvi csapatból az elsők közt a 90 napos lelkigyakorlatot, így idén már a második ilyenben veszek részt. Az Exodus nekem lelki megújulást adott és ad továbbra is napról napra és hétről hétre. Megerősítette az Istennel való kapcsolatomat és egy újabb közösséget is kaptam általa. Úgy érzem, nagyon nagy ajándék egy olyan testvéri közösség, ahol férfiak tudnak egymásért és egymás szándékaiért közös lelkülettel imádkozni.

Ezért is tartom fontosnak, hogy erről a lelkigyakorlatról minél többen értesüljenek személyes tanúságtételeink által, mert nagy szüksége van a lelki megújulásra minden embernek, különösen a férfiaknak.

(Zábrák Dénes Péter)

Az Exodus férfi lelkigyakorlatba és az albertfalvi csoportba a tavalyi nagyböjt kezdetekor csatlakoztam. Az Exodus nekem az olvasmányokon és az imán keresztül lelki táplálékot ad naponta. Közösséget ad: elsősorban egy hűséges és támogató kötélársat, valamint egy olyan férfi csoportot, akik előtt nem kell megjátszani magamat, hanem őszintén beszélhetek arról, hogy éppen hol tartok a keresztény vándorutamon. Az Exodus a küzdelemre és az állhatatosságra nevel, megtámogatva azzal, hogy nem vagyunk magunkra hagyva, mert velünk van az Isten és a társaink.

(Selmeci Viktor)

Hét hónapja, 2022. augusztusában csatlakoztam az Exodus közösséghez a Szent Mihály böjt első hetében. Megtanultam egyedül imádkozni. Megélem a közösség megtartó erejét, a közös értékek mellett a csend fontosságát, az áldozatra készséget és az alázatot. Kaptam két nagyszerű kötélársat, akikkel mindig számíthatunk egymásra jóban, rosszban, hordozzuk egymást imáinkban és a közös nyelvünk a rózsafüzér.

Ráébredtem – ebben a számomra sok testi megpróbáltatással és lemondással, de sok imával, és még több kegyelemmel járó bőjti időszakban –, hogy milyen embernek teremtett engem az Isten valójában. Napról napra megtapasztalom az ima és a bőjt csodálatos erejét a Jóisten végtelen irgalma és kegyelme által (pl.: gyógyulások, megvilágosodások), ami már kézzel fogható. Tisztánlátást ad, hogy min kell változtatnom az eddigi életemen, és mit kell a hétköznapiakban megtartanom az Exodus után, hogy Istennek tetsző életet élhessek itt a földön.

(Király György)

Elsőre az egész örülségnek, amolyan „amerikai hóbertnak” tűnt. Aztán Miks Imi barátom lelkes beszámolóit elgondolkodtattak. Belevágtam! Az adventi exodus habkönnyű volt a húsvét előtti 90 naphoz képest. De megéri! Nagyszerű a közösség! És jó megtapasztalni: minden hiányossággal és gyengeséggel együtt Krisztussal nap mint nap erős lehetek.

(Vas Zoltán)

A tavalyi nagybőjtben csatlakoztam az alakuló albertfalvi csoporthoz, a Lélek és a férfitestvérek buzdítására, legyőzve a félelmeimet, hogy én ezt biztos nem tudnám hitelesen végigcsinálni. Elsősorban igazán mély, bensőséges Isten-kapcsolatra leltem az imaélet, aszkézis, testvériség és a

kötéltársi támogatás által. Az evangéliumon, a szentmisén, a szentáldozáson és az imádságon túl a családi élet, barátságok, férfi létem megélésének új mélységeit fedte fel számomra a Jóisten az olvasmányok, elmélkedések és a személyesen megszólító krisztusi csend által. Az idei 90 napos Exodus pedig hosszúsága, lelkisége, de nehézsége által is igazi életet átformáló erő, amihez a kitaratást az egymásért imádkozó, másokért élni akaró férfitestvérek Úrért való tenniakarása adja, s én hálás vagyok, hogy a Jóisten meghívott ebbe a testvériségbe.

(Magony Andor)

2022. szeptember 1-én csatlakoztam az Exodushoz. Segített, hogy elinduljak egy olyan úton, ahol erős, baráti

Napfelkelte a hajnali keresztút-járásunk végén

hogy a többiek imádkoznak és böjtölnek értem is. Megtapasztaltam a csendes ima és elmélkedés erejét, az Ószövetség közelebb került hozzám. Megszabadultam a FB és YT időrabló pörgetésétől és a fontos dolgok halogatásától. A szerdai találkozásokon a közös imákból, a testvérek megosztásaiból és küzdelmeiből sok erőt kapok a folytatáshoz.

(Vas Gábor)

kötéltársak segítségével, az igaz testvériség érzésével, közösségében, egy miocardiális infarktuson túl, melyet Isten kegyelméből túléltem, végül Krisztus felé haladjak, bármivel is legyen kikövezve ez az aszkétikus út.

(Bunyik Zsolt)

Borbély Bence hívására csatlakoztam az Exodus férfiközösséghez 2022. augusztus 15-én, Nagyboldogasszony ünnepén. Ezúton is köszönöm Bencének, hogy az Úr és talán a Szűzanya indítására is odajött hozzám és meghívott erre az útra. Amit kaptam: erős férfiközösséget, kötéltársaimban jó barátokat, mély beszélgetéseket eszténként a kötéltársi kapcsolatban, több minőségi időt a családom felé, megerősödő imaéletet, belső békét, örömet, hogy másokért imádkozhatok és böjtölhetek. Az ima-meghallgatások által rádöbbenem az imádság és főleg a böjt óriási erejére. Nagy hálát és biztonságot érzek, tudva,

Az Exodus mederbe rakja a hétköznapijaimat, és pozitív értelemben megtanít a mának élni. Segít elengedni a pörgéseket a jövőn, a kapcsolatokban, a párkeresésben, az iskolában, a megélhetésben. Felhívja a figyelmemet, hogy a ma legyen egy jó nap, a mában éljem meg a boldogságom és nem egy holnapban, vagy a „hogy ha majd”-ban. Megtanít arra, hogy este a lefekvéskor büntudat nélkül tudjak ágyba menni, hisz a MAI napomat megéltem. Amit a mai napom el tudtam érni, azt nem a majdra bíztam. Van ebben egy olyan érzés, hogy ha Isten vezet és figyel, akkor a jövő alakítása biztos kezekben van. Innentől kezdve rengeteg jövőbeli stresszfactor elmúlik és marad az, hogy: Isten alakít, cserébe én csak a mai napomba álljak bele.

(Bencz Mátyás)

Schwarczkopf Bálint

A szentáldozás imái

Olvastam... azaz állandóan forgatom a fenti című, ortodox kiadású könyvecskét, ebből szeretnék ízelítőt adni.

A könyv több, mint imagyűtemény. Három részből áll:

1. Felkészülés és hálaadó imák
2. A szent atyák tanítása az Eucharisziáról
3. Felkészülés az Eucharisziára: gyakorlati kérdések

Kezdjük a harmadik résszel.

Első témája az áldozás **gyakorisága**. Tudjuk, hogy az egyháztörténelem során számos irányzat létezett. Az ortodox tanítás elítéli a ritka (évente egy-két alkalommal történő) áldozás gyakorlatát, és óvatosan szól a mai katolikus irányzatról: *„a római katolikus egyház szorgalmazza a minél gyakoribb, akár napi rendszerességgű áldozást, és ennek megfelelően elenyésző hangsúlyt fektet a fölkészülésre”*. Az „arany középutat” ajánlja: *„mindenki hallgasson saját lelki atyjára, vagy akár tanulmányozza át maga is a Hagyomány vonatkozó előírásait”*, de kihangsúlyozza a szentáldozás rendszerességét.

Ami engem nagyon megfogott, az, amit az **előkészületről** ír. Megkülönbözteti a testi (böjt, önmegtartóztatás, irgalmasság, lemondás) és a lelki (gyónás, ima) előkészületet. A szigorú böjt ugyanaz, ami nálunk is érvényben volt a múlt század közepéig: az áldozás napján éjfél után nem szabad enni.

(Ezt váltotta fel még fiatal koromban a háromórás, majd a szinte jelentéktelen egyórás böjt). De szükségesnek látja az áldozás előtti háromnapos böjtöt, az 1986-os genovai zsinat is így döntött. Nem tiszta ennek a böjtnek a szigorúsága. Több egyházatyát idéz az áldozás előtti böjt szükségességéről, s *„amikor az egyházatyák böjtről beszélnek, sohasem csupán a hústól való megtartózkodásra gondolnak, hanem szigorú böjtre, amikor sem tejtermék, sem tojás, sem hal, de még bor és olaj sem szerepel az étrendben”*.

Szerintem manapság nálunk már nem érdemes pontos étrendi korlátozást nevezni böjtnek. Még a hústiltalom is csak hagyomány, és értelmetlen, hiszen van, akinek komoly önmegtartóztatás, másnak semmi jelentős étrendi változást nem jelent – gondoljunk például a vegetáriánusokra. Az igazi böjt arról lemondani, ami komolyan hiányzik nekünk. Azaz én már nem választanám szét a böjtöt és a lemondást.

De amiért igazán megszerettem a könyvet, azok a közölt imák.

Nem is imagyűteményt ad, hanem jól megszerkesztett paraliturgiát az áldozást megelőző napra (napokra?), az áldozás napjára (még a liturgia előtt) és közvetlenül az áldozás előtti

¹ A kiadó pontosan: a Konstantinápolyi Egyetemes Patriarchátus Magyarországi Ortodox Exarchátusának Szent Hierotheosz és Szent István Egyházközsége.

időre. Természetesen hálaadó imákat is az áldozás utánra. Hadd idézzem itt a kedvenc imáimat.

A liturgia előtti egyik ima:

Hiszem, Uram, és vallom, hogy valóban Te vagy a Krisztus, az élő Isten Fia, aki eljöttél a világra, hogy a bűnösöket üdvözítsd, akik között az első én vagyok. Hiszem még, hogy ez maga a Te szeplőtlen tested, és ez maga a Te drága véred. Könyörgök tehát Hozzád, irgalmazz nekem, és bocsásd meg szándékos és szándéktalan vétkezeimet, amelyeket szóval, cselekedettel tudatosan vagy öntudatlanul követtem el, és méltass engem arra, hogy elítélés nélkül részesüljek legtisztább misztériumaidból a bűnök bocsánatára és az örök életre.

Van, akit megdöbbenhet, hogy a szándéktalan és öntudatlanul elkövetett bűnökért is kérjük a bocsánatot. Hiába, megtanultuk, hogy *tudva és akarva...* De ha átgondoljuk, mi az oka az öntudatlanul elkövetett bűnöknek?

Lehet

tudatlanság – nem tudom, hogy bűn;
figyelmetlenség, meggondolatlanság;
vagy rossz szokás – ösztönösen követtem el.

Ha tudatlanul, figyelmetlenül, rossz szokások által vezetve megyek, vajon Jézus útját járom?

Ima közvetlenül áldozás előtt:

Elbűvöltél vágyaddal, ó Krisztus, és átváltoztattál isteni szerelmeddel. Égesd meg bűneimet anyagtalan tűzzel, és méltass rá, hogy elteljek azzal, hogy benned gyönyörködöm, és így örvendezve magasztaljam, ó Jézus mindkét eljöveteledet!

Szentélyed ragyogásába hogyan lépjek be, én méltatlan? Hiszen ha bemenni merészelnék a nászcsarnokba, köntösöm elárul engem, mert nem menyegzőre való, s az angyalok megkötözve kivetnek onnan. Tisztíts meg lelkemnek szennyt, Uram, és üdvözíts engem, mint emberszerető.

Amikor a könyv kezembe került, először a fenti két imára csaptam rá, később olvastam csak el a gyakorlati kérdésekről szóló részt, – s akkor megdöbbenem.

Valóban, ünnep-e nekem a Szentség vétele? S ha ünnep, akkor miért nem készülök rá?

Sajnos máig nem sikerült elérnem azt, hogy tényleg úgy készüljek fel az áldozásra, mint igazi ünnepre.

Szóts Miklós

Töltsd ki őszintén a kérdőívet, jelöld be minden kérdésnél azt az állítást, ami most a leginkább igaz rád!

Szeretsz kedvesen köszönni az embereknek?

- a) igen (10)
- b) nem, de ha erőt veszek magamon, tudok (8)

Szereted viszonzni, ha rád mosolyognak?

- a) igen (10)
- b) tartózkodóbb vagyok (2)

Szeretnél részt venni az albertfalvi egyházközség életében?

- a) igen (10)
- b) most még nem (2)

A szentmisékre általában mikor érkezel meg?

- a) 10-15 perccel korábban (10)
- b) nem sokkal a kezdés előtt (1)

Tudod, hogy hol van a templom körül a rámpa, a biciklitároló és a mosdó?

- a) legalább kettőt igen (10)
- b) csak az egyiket (2)

Add össze a bejelölt válaszok végén található pontokat, hogy megtudd, mire vagy alkalmas!

Eredmény

0-17 pont: Nagyon jó alapokról indulsz! A legfontosabb, hogy tudj kedvesen köszönni. Ezzel már csatlakozhatsz a testvérfogadók csapatához, akiknek az a célja, hogy a szentmisére érkezők érezzék, hogy szeretettel várjuk őket. Egy kedves köszönés, esetleg egy mosollyal kiegészítve már megalapozza az otthonosság érzését – egész más így megérkezni a szentmisére. Ha úgy érzed, hogy szeretnél tenni valami többet az egyházközségért, jelentkezz* testvérfogadónak!

18-35 pont: Hogy mire vagy alkalmas? Tudsz kedvesen köszönni és ehhez még más olyan képességed is társul, amikkel a testvérfogadó csapat értékes tagjává válhatsz. Nem is kell mást tenned, mint jelentkezni* a szolgálatra, majd havonta 1-2 alkalommal kicsit korábban érkezni a szentmisére és a templom előtt köszönni az érkezőknek. Ha kérdésed lenne, a lenti elérhetőségeken minden szükséges információt meg tudunk adni.

36 ponttól: Bármire képes vagy! A testvérfogadó szolgálathoz minden szükséges képességed adott, ne habozz, hanem kamatoztasd a talentumaidat! Tudod: „A tehetséged Isten ajándéka. Amit teszel vele, az a te ajándékod Istennek.” (Leo Buscaglia) Érdeklődj, jelentkezz* még ma!

** A testvérfogadó szolgálatról érdeklődni, jelentkezni Borbélyné Margitnál lehet (borbelyne.b.margit@gmail.com, +3620/243-3953).*

Egy tál jó hangulat

Az utóbbi időben különböző jelekből felfigyeltem arra, hogy a gimis hittancsoportban valami különleges, pozitív változás zajlik. Egyre több fiataalt látni a közösségi házban szerda esténként, a fiatalok szolgáltatokat vállalnak, és az egészszet valamilyen vagány, örömteli légkör övezi. Honnan ez a változás? Elmentem egy találkozójukra és egy riportot ürügyével utánajártam.

A szerda este 6 órai szentmise után fiatalok érkeznek a templomba, hogy segítsenek a Karitászmunkatársainak az összegyűlt tartós élelmiszerek elpakolásában. Jól jön a segítségük, hiszen összesen kb. 1100

kilogrammmnyi lisztet, tésztát, konzervet és egyéb tartós élelmiszert kell a raktárba mozgatni. Összehangolt munkájuk közben röpködnek a poénok – látszik, hogy jól ismerik egymást.

A gyors segítség után átmegyek velük a közösségi házba, ahol a már sült melegszendvicsek illata fogad minket – Miks Imi és Benkóczy Máté készülnek az alkalomra valami finomsággal. Zoli atya – a csoport vezetője – sajnos pont nincs itt az alkalmon, mert Lisszabonban tart húsvétra felkészítő gyónást és szentmisét a helyi magyaraknak.

A találkozó a szokott módon imádsággal kezdődik, majd az Imi által kitalált *„Te milyen Karitás csomagnak érzed most magad?”* jégtörő kérdésre válaszolva a gimisek sorban mesélnek az elmúlt hetükről és aktuális lelkiállapotukról. Majd belevágunk a riportba.

Először a csoport régebbi tagjai, Ben-de és Eszti mesélnek a gimis hittancsoport elmúlt éveiről. Amikor Zoli atya kezdte vezetni ezt a csoportot, pont egy generációváltás történt: a korábbi tagok lassan „kiöregedtek”, és az elmúlt két évben viszonylag kicsi, 6-8 fős létszám maradt. Tavaly ősszel azonban történt valami, ami radikális változást hozott a hittancsoport életébe. Ekkor csatlakozott Zoli atyához Imi és Máté, akik segítségével szép lassan átalakult a csoport hangulata. Az első és a kamaszok számára nagyon fontos változásként bevezették, hogy minden alkalommal legyen valamilyen közös étkezés. Így lett a csoport neve is „Egy tál”. Az ételről – melegszendvicről, pizzáról

– a felnőttek gondoskodnak, a fiatalok keksszel, édességgel járulnak hozzá a menühöz. Imi meséli, hogy egyszer azért olyan is előfordult, hogy a gimisek lepték meg őket azzal, hogy palacsintát sütöttek nekik.

A másik fontos változás talán Zoli atya rámenősebb toborzási technikája volt. A bérmlásra készülő hittanóráin, a ministránsok körében, szentmisék után és a gimnazista korú gyerekek szülei közt is megszólított többeket. Egy idő után erre már nem is volt szükség, mert a gimisek és a szülők is egymásnak adták át ennek a jó közösségnek a hírét. A meghívásnak engedve több fiatal tett egy próbát a csoporttal és – ahogy többen is megfogalmazták – egy alkalom után „itt ragadtak”. Gyakorlatilag a jelenlévő gimnazisták nagyobbik része az elmúlt fél évben így lett a csoport tagja.

Hogy mi fogta meg őket? A nyitott, befogadó légkör, a laza, vicces hangulat, a jó társaság és a közösség élménye – foglalják össze a fiatalok. Ahogy Luca megfogalmazta: „jó érzés, hogy tudom, hogy szerdán van még valami jó dolog a napom végén”. A csoport létszáma pedig 20-25 tagra nőtt, amiből legalább 15-en mindig ott vannak a találkozók. A korosztály 14 – 20 év közötti. A fiatalokat egyáltalán nem zavarja a közöttük lévő korkülönbség, sőt, ezt a csoport egyik előnyének érzik.

A találkozón jelenlévő csoporttagok:
Bori, Margit, Imi, Benedek, Artúr, Máté, Domi, Tamás, Bende, Árpád
és az asztalnál ülve Julcsi, Luca és Eszti.

Mi történik a találkozóiokon? Egy általános alkalom imádsággal és a fentihez hasonló kreatív „hogya vagy?” körrel kezdődik, majd a következő vasárnap, vagy ünnep üzenetéhez kapcsolódó témáról beszélgetnek. Van olyan alkalom is, amikor átmennek a templomba. Ezt követi a közös „evészet”, majd az alkalom végén szabad foglalkozás: beszélgetés, csocsó, társasjáték. Komoly csapatépítő jellege van a találkozók utáni közös találkozásnak, mosogatásnak is.

Vannak azonban különleges alkalmak is, ilyen volt például, amikor korcso-lyázni mentek, vagy amikor megnézték a Jézus életéről szóló *The Chosen* című filmsorozat karácsonyi epizódját. És ilyen volt a többekben mély nyomot hagyó két héttel korábbi alkalom is, amikor egy életrajzi dokumentumfilmet néztek meg egy nyolcadik kerületben született, börtönt többször megjárt, drogos ember megtéréséről. Az alkalomra Zoli atya meghívására eljött a film rendezője és a főszereplője is. A főszereplő fiú tanúságtételét több napba telt feldolgozni a fiataloknak. Tamás, elmesélése szerint, az alkalom után úgy érezte, legszívesebben megölelné a szüleit, mert rádöbbsent, mennyire nem értékelte korábban, hogy egész-

séges, szerető családba született – ami a film főszereplőjének nem adatott meg.

Nagy összetartó ereje még a csoportnak, hogy közösen szerveznek programokat az espereskerület környező plébániáihoz tartozó középiskolások fiataljainak. Ilyen volt az októberben megrendezett S/EST (ejtsd: esperest) bál, ahol gyakorlatilag a csoport volt az ifjúsági táncos buli házigazdája. Terveznek egy hasonló a nyár elejére is. Május 20-ára tűzték ki az egyelőre „Napestig” munkanéven futó buli időpontját. Az alkalom ötletgazdái és fő szervezői Bori, Abi és Luca, de az egész csoport mellettük áll majd a megvalósításban.

A csoport továbbra is nyitott minden újonnan érkező gimis fiatal előtt. Megkérdeztem a tagokat, szerintük miért érdemes egy fiatalnak eljönnie a csoportba. Így foglalták össze:

- „mert van kaja”;
- Zoli atya miatt, aki mindenben tud humort találni;
- mert jó a hangulat;
- a közösség miatt;
- a nyitott befogadó légkör miatt;
- és „a hit miatt, ami összeköt minket”.

Schwarzkopf Bálint

Nagybőjti várakozás

***„Mihez hasonlítsam az Isten országát?
Hasonló a kovászhoz, amelyet fogott egy asszony,
és belekevert három mérő lisztbe,
és az egész megkelt tőle.” (Lk 13,20-21)***

A nagybőjt egyrészt a virrasztásról szól, másrészt a várakozásról, hogy átélhessük mi is Jézus feltámadását, és közösen tudjunk ünnepegni. Emellett a vezeklés, a lemondás is egy fontos része ennek az időszaknak.

Ez az időszak rengeteg lelki feltöltődési lehetőséget nyújt minden arra vágyónak, és rendkívül jó alkalom arra, hogy valamiről lemondjunk, amitől „függünk”. Első gondolatra nehezségek tűnnek, de napról napra egyre könnyebben küzdjük le a nehezségeket, amelyben akár segíthe-

tünk is egymásnak, kinek hogy sikerült.

A szaléziak idei jelmondata „MINT A KOVÁSZ AZ EMBERISÉG CSALÁDJÁBAN”, amely a nagybőjtre is ráilleszthető! Ez a strenna (jelmondat, mottó) alapvetően két célcsoportnak szól: a kisgyermekeknek, továbbá a serdülőknek és az idősebb fiataloknak – emellett nyilván minden más hívőnek is. Hogyan lehetséges, hogy a fő címzettek két ennyire különböző csoport?

A szaléziak pedagógiájának és lelkiiségének legjellemzőbb tulajdonságai

fényében az a céljuk, hogy segítsék a kisgyermekeknek, de mindenekelőtt a serdülőknél és az idősebb fiataloknak fölfedezni, hogy mindegyikük olyan lehet, mint a kovász, amelyről Jézus beszél; mint a jó kovász, amely segít az „emberiség kenyérének” növekedni és ízletesebbé válni. Mindenki fontos és hasznos szereplő lehet az emberiség számára, és valódi küldetése lehet Jézus mellett, vagy jó hívő-

ként abban a vallásban, amelyet vall.

Ez a jelmondat is megmutatja, hogy mindenki képes valamire, és nem is feltétlen kellene nagy tettek, nagy gondolatok ahhoz, hogy valaki sikeresnek érezhesse magát. Ugyanez igaz a nagybőjti vállalásra is: nem kell hatalmas elhatározásokat tenni, amit aztán nem tudunk tartani, többet ér, ha kisebbekkel kezdjük, amelyeket tisztelettel tartani tudunk.

Gaylhoffer Előd

albertfalvi szalézi animátor

(Forrás: <https://www.szaleziak.hu/>)

Keresztút Máriával, és a háborúban fiaikat vesztett édesanyákkal

A következő keresztút nagybőjt harmadik hetének péntekén hangzott el templomunkban, a Bárka családközösség tagjainak vezetésével. Az ukrainai háború aktualitása miatt a jelenlévő hívek közül többeket úgy meghatott a szöveg, hogy kérték a megjelenését az Egyházközségi Levélben.

Mária keresztútjának szövegét Richard G. Furey C.Ss.R. írta, a háborús kiegészítéseket Seresné Hauszer Ivett.

Bevezetés

Nem keresztút-e minden ember élete? Nincs-e minden élet tele szenvedéssel, botlással, fájdalommal, elutasítással, ítélettel, halállal, temetéssel... és feltámadással? Mária, Jézus édesanyja járta az első keresztutat. Csatlakozzunk Máriához és a háborúban fiaikat veszített édesanyákhoz, hogy e lelki utazás végén megértsük, mit tett értünk Krisztus, és növekedjék szeretetünk iránta és felebarátaink iránt.

I. állomás: Pilátus halálra ítéli Jézust

Péntek kora reggel láttam fiamat. Akkor láttam először azóta, mióta elfogták. Sebzett, vérző testének látványa mint fájdalom töre merült szívembe, és elindította könnyeimet. És akkor Pilátus, bírói székéből megkérdezte a tömeget, hogy miért akarják fiamat halálra ítélni. Körülöttem mindenki azt kiabálta: „Feszítsd meg!” Könnyörögni akartam nekik, hogy ne tegyék, de tudtam, hogy ennek így kell történnie. Álltam mozdulatlan és sírtam magamban.

Hozták a behívót. Az édesanya átvette, nem tehetett mást. Sírva adta fia kezébe, mikor hazahozták. Miért őt? Hisz nem is az ő háborúja. Ő nem ártott senkinek, nem tett semmi rosszat. Nem ő akarta, hogy ez a háború kitörjön. De a fiú vigasztalta, hogy ne féljen, nem lesz semmi baj.

Úr Jézus, nehéz elképzelnem is azt a kint, amit édesanyád érzett elítélésedkor. De mit gondolok ma, amikor haragszom valakire?... „Feszítsd meg!” És amikor megszóllok másokat?... „Feszítsd meg!” Vagy ha igazságtalanul ítélek embertársaim felett? Nem ültettem-e el egy háború csíráját a szívemben? Nem indítja-e meg ez is a gyöttelemeid könnyeit édesanyád és a Te szemedben? Bocsáss meg nekem, Jézusom. És kérlek, adj reményt a fiaikért síró édesanyáknak!

II. állomás: Jézus vállalja veszi a keresztet

Összeszedve maradék erőmet, a tömeggel a tér bejáratához mentem. Egy kapu vágódott ki és a fiam vánszorgott át rajta. Háta mögött örök mentek. Két ember nehéz fakeresztet vonszolt oda és a fiam vállára rakták, azután lökdösve megindították Őt az úton. Fájdalmam elviselhetetlenné vált. El akartam venni keresztjét és magam vinni. De tudtam, hogy ennek így kell történnie. Szótlatlanul mentem tovább.

Édesanyja könnyes szemmel intett neki, amikor elindult, és vállára vette a fegyvert. S csak Isten tudja, milyen érzésekkel a szívében ment a harcmezőre, mert tudta, hogy ennek a háborúnak nincsen semmi értelme. Az ő keresztjével, az ő fegyverével senki nem vált meg senkit.

Jézus, Te tudtad mit teszel és hogy miért teszed. Tudtad, hogy minden embert meg akarsz váltani ezzel a kereszttel. Azt is, aki a háborút kezdeményezi, azt is, aki viszonozza, és azt is, aki csak belesodródik. Úr Jézus, kérlek bocsáss meg nekem, amikor még én is növeltem kereszted súlyát azzal, hogy közömbös voltam felebarátom fájdalmával és magányával szemben. Bocsáss meg nekem, amikor viszályt szítottam, másokról pletykáltam, vagy amikor szándékosan elkerültem azokat, akik közeledni próbáltak hozzám. Segíts, hogy hasonló legyen Máriához mások keresztjének könnyítésével. És kérlek, Uram, adj reményt a fiaiktól búcsúzni kényszerülő édesanyáknak!

III. állomás: Jézus először esik el a keresztsúly alatt

Közelről követtem fiamat, ahogy a Kálvária felé vánszorgott. Semmi sem lehetett volna fájdalmasabb számomra, mint látni Őt így szenvedni. Láttam, ahogy a keresztszája belevésődött a vállába. A szívem majd megszakadt, amikor arccal a földre esett és a súlyos keresztsúly a hátára zuhant. Azt hittem, hogy a fiam meghalt. Egész testemben remegtem. Aztán az őrszerűgott, Ő lassan felemelkedett, és vonszolta tovább keresztszáját, de a katonák továbbra is ostromozták. Saját testemmel akartam védelmezni, de tudtam, hogy ennek így kellett történnie. Követtem Őt és sírtam magamban.

Menetelve a harcmezőn a hidegben, a fáradságtól az ifjú is elesik... Feláll. Kényszerítik, hogy továbbmenjen. Az élete a tét. Egy emberélet. Egy világ a tét. S az édesanyja otthon elgyengül. Megérzi fia fáradságát, esését, és imádkozni kezd.

Bűnök... régi sérelmek, harag, gyűlölet egy másik emberrel, egy másik néppel szemben, hatalomvágy, kapzsiság, és még sorolhatnánk. Ezernyi bűnsúly, mely a földre sújt. Uram, hányszor láttalak elesni, de Máriával ellentétben, magadra hagytalak. Hányszor láttam embereket hibázni és csak nevettem rajtuk. Hányszor lettem dühös, indulatos csak azért, mert valaki nem úgy cselekedett, ahogy én akartam! Mária Veled volt és támogattott Téged egész szenvedéssel teli utadon. Segíts, hogy én is így támogassak másokat. Uram, irgalmazz nekem! És kérek, adj reményt a fiaikért imádkozó édesanyáknak!

IV. állomás: Jézus szent anyjával találkozik

Valahogy átverekedtem magam a tömegen és a fiam mellé kerültem. Odaszóltam Neki a nagy zajongásban. Megállt, tekintetünk találkozott. Az enyémbe a gyötirelem, az övébe a fájdalom és zavarodottság könnyei. Tehetetlennek éreztem magam, de akkor szembe ezt mondták: „Bátorság! Ennek így kell történnie.” És tovább cipelte keresztszáját. Tudtam, hogy igaza van, és mentem utána, magamban imádkozva.

Egy röpke, fájdalommal és szomorúsággal vegyülő boldogság. A fiú egy napra hazatérhetett, hogy pihenjen kicsit. Piszkos, véres, meggyötört volt. A háború borzalmai megváltoztatták arcának vonásait. Édesanyja enni adott neki, kimosta ruháit, szorosan magához ölelte, és már indult is vissza. Mennie kellett. Nem... ennek nem így kellett volna, nem így kellene történnie.

Úr Jézus, bocsáss meg, amikor tekintetünk oly sokszor találkozott és én elfordultam Tőled. Bocsáss meg, hogy amikor nem az én szám íze szerint mentek a dolgok, éreztettem mindekenkel. Bocsáss meg, amikor apró kellemetlenségek megállítottak, vagy elkedvetlenítették, és nem hallottam meg hívásodat. Igen, Uram, tekintetünk sokszor találkozott már, de eredmény nélkül. Kérünk, adj erőt a fiaikért szomorú édesanyáknak!

V. állomás: Cirénei Simon segít Jézusnak vinni a keresztsúlyt

Fiam arcán teljes tehetetlenséget láttam, ahogy próbálta vinni iszonyú terhét. Roskadozott a keresztsúly alatt. Minden fájdalmát éreztem a saját szívemben, és azt akartam, hogy mielőbb fejeződjön be a szenvedése. Ekkor mozgolódás támadt Jézus körül. A katonák egy tiltakozó embert vezettek elő a tömegből és kényszerítették, hogy vigye a keresztsúly végét, hogy könnyítsen fiam terhén.

Az ember nem értette, hogy miért kell ezt tennie, de én már tudtam, és csendben követtem őket.

Az egész szakasz, s a fiú is kimerült a sok bevetés alatt. Egy újonnan besorozott katonát állítanak rövid időre a helyére. Mert a harc, a háború folytatódik, és nincs tűzszünet. Édesanyja semmit sem tud róla, nem jön hír felőle. A kétségbeesés érzése kísérti, hát imádkozik.

Úr Jézus, sokszor megtagadtam Tőled segítségemet. Szavaidban kételkedő, önző személy voltam. Ne hagyd, hogy olyan legyek, mint Simon, hanem olyan, mint édesanyád, Mária, aki mindig engedelmesen és csendesen követett Téged. S kérek, Uram, adj reményt a fiaikért aggódó édesanyáknak!

VI. állomás: Veronika letörli Jézus arcát

Jézus közelében maradtam, és láttam, hogy egy asszony félrelökte az őrt, levette kendőjét és megtörölte fiam verejtékező, vérző arcát. Az őrt azonnal visszarántotta. Az asszony tekintetével kérdezte: „Miért nem enyhíthetem szenvedését?” Én már tudtam miért, és csendben, hittel mentem tovább.

Egy fiatal lány az utcából. Ő ismerte a fiút, és ismerte az édesanyját. Láttá, és átérezte az anya fájdalmát. Csak csendben mellé ült, a szó elfogyott. De minden szónál többet adott, az édesanyjával együtt, sírva imádkozott.

Uram, az az asszony mindenét odaadta Neked, hogy segítsen. Én viszont többet akarok kapni, mint adni. Nap mint nap hány alkalmam lenne adni Neked másokon keresztül – de én nem teszem. Megváltóm, ne hagyd a miértet kérdezni megint, hanem segíts, hogy mindenemet Neked adjam. És kérek, Uram, adj együttérző, a fájdalmukban velük lélekben összeforró lelkeket a fiaikért szenvedő édesanyáknak!

VII. állomás: Jézus másodszor esik el a kereszt súlya alatt

Fiam megint elesett és belém hasított a fájdalom arra gondolván, hogy meghalhat. Oda akartam menni hozzá, de a katona nem engedett. Valahogy felállt és lassan megindult újra. Nagy gyötrelmem volt látni, ahogy fiam elesett, aztán felállt és tovább vánszorgott. De mivel tudtam, hogy ennek így kell történnie, szótlanként mentem tovább.

A váltás is kimerült, hát folytatni kell a harcot, hisz az ellenség sem pihen. A fiú egyre súlyosabbnak érzi vállán a fegyvert. Egyszerre, váratlanul egy tank lövedéke csapódik be a közelben, s ő a földre zuhan.... Édesanyja otthon elejti kezéből a tányért. Érzi, valami rossz történt. De nem tehet mást, hát összeszorult szívvel újra imádkozni kezd.

Uram, mindenki közül Mária volt a leghűségesebb követőd. Sosem bizonytalanodott el, még irdatlan fájdalma közepette sem. Bűneim miatt sokszor elfordultam Tőled és elhagytalak, sőt másokat is eltérítettem Tőled. Bocsánatodért könyörgöm, Uram. És kérek, adj reményt a fiaikért aggódó édesanyáknak!

VIII. állomás: Jézus vigasztalja a síró asszonyokat

Pár lépésre voltam Jézustól, amikor megállt az asszonyok előtt, akik sajnálták és siratták. Mondta nekik, hogy ne ejtsenek érte könnyeket. Amikor lett volna alkalmuk Messiásként elfogadni Őt, mint sokan mások, elvetették Őt. Azt mondta, hogy inkább magukért sirjanak,

azok a könnyek majd meghozzák megtérésüket. Az asszonyok nem látták az összefüggést Jézus halála és beszéde között. Én igen, és ahogy ment tovább, csendben követtem Őt.

Asszonyok jöttek a környékről. Az ő fiaik is a fronton harcoltak.... Nem jöttek haza. Együtt sírtak az édesanyával. De ők csak sírtak, nem imádkoztak. Mert alattomosan, észrevétlenül a vádaskodás, a kétségbeesés, és a fájdalommal vegyült harag és gyűlölet férkőzött a szívükbe. Az ellenség iránti harag és gyűlölet, és az Istennel szembeni vádaskodás.

Megváltóm, hányszor tettem már én is ugyanazt, amit ezek az asszonyok: észrevettem mások hibáit, bűneit és sajnálkoztam rajtuk, vagy haragudtam embertársaimra, a magam hibáit, bűneit pedig milyen kevésszer vettem észre és kértem értük a bocsánatodat. Uram, Te ezeknek az asszonyoknak a példáján keresztül tanítottál engem. Bocsáss meg nekem vakságomért! És kérek, add a megbocsátás lelkületét a fiaikért haragot, gyűlöletet érző, és Tőled is elforduló édesanyáknak!

IX. állomás: Jézus harmadszor esik el a kereszt súlya alatt

Jézus harmadik eleste még nagyobb győtrelem volt számomra. Nemcsak mert sziklás földre esett, hanem mert már majdnem elérte a dombtetőt, ahol keresztre feszítés várta. A katonák kiabáltak, durván bántak Vele, az utolsó métereken szinte vonszolták már. Szívem elszorult, amikor elképzeltem, hogy mi fog ezután történni Jézussal. De tudtam, hogy ennek így kell lennie és kapaszkodtam felfelé a dombon, csöndben követve Őt.

Az ellenség egyre közelebb. Már a fák is alig nyújtanak menedéket. Hirtelen egy gránát robban a fiú mellett, és ő ismét a földre zuhan. Édesanyja most is megérzi a bajt. Éles fájdalom nyilall a szívébe. Elgyengül, le kell ülnie. S könnyes szemmel imádkozni kezd. És továbbra sem érti, hogy miért kell így lennie.

Szerető Jézusom, tudom hányszor próbáltam segíteni másokon és hányszor visszakoztam, amikor kényelmetlenné vagy fáradtságossá vált a segítség. Ürügyeket találtam ki a magam mentségére. Add, Uram, hogy édesanyádhoz, Máriához váljak hasonlóvá, és sose húzzam vissza segítő kezemet, amikor másoknak szüksége van rám. És kérek, adj reményt és erőt a fiaikért szenvedő édesanyáknak!

X. állomás: Jézust megfosztják ruháitól

Mikor fiam végre megszabadult a kereszt súlyától, azt gondoltam, hogy egy kicsit megpihenhet. De az örök tépni kezdték ruháját vérfedte testéről. Fiamat ilyen fájdalomban látni elviselhetetlen volt. Mégis – mivel tudtam, hogy ennek így kellett történnie – csak álltam ott és csöndben sírtam.

A fiú sebesülten, testében éles fájdalommal a földön fekszik. Bajtársai leveszik róla a kabátot, hogy bekössék vérző sebeit. Édesanyja szívében sem múlik a fájdalom. Könnyörögve tovább imádkozik: Uram, kérek add, hogy ne így legyen, ne kelljen így történnie!

Uram, én is téptem le ruhádat, az én saját módszeremmel. Felelőtlen beszédemmel mások nevét beszennyeztem és elítéletemmel megfosztottam másokat emberi méltóságuktól. Jézusom, oly sok módon bántottalak Téged másoknak okozott fájdalmakkal. Segíts meg, hogy embertársaimban Téged láthassalak. És kérek, Uram, adj vigasztalást a fiaikért szenvedő édesanyáknak!

XI. állomás: Jézust keresztre feszítik

Jézust a keresztre vetették és Ő szinte önkéntesen odanyújtotta magát, hogy odaszegezzék. Éreztem szívemben a fájdalmat, amikor kezét és lábát átszaggatta a szög. Aztán felállították a keresztet. Íme, ott volt az én szeretett fiam megvetve, földi élete utolsó, kinszenvedéses pillanataiban. De tudtam, hogy ennek be kell következnie, és csak álltam ott és magamban imádkoztam.

A fiút a hordágyra helyezik, és a teherautóhoz viszik. Minden mozdítás kínzó fájdalommal jár. Nem, ő nem így gondolta, ő nem akarta, hogy így legyen. De érzi, valaki imádkozik érte. Hogy édesanyja, odahaza, kitartóan imádkozik érte.

Uram, mily fájdalmat viseltél el értem. És mily szenvedésen ment édesanyád keresztül, mikor egyetlen fia végtelen szeretetéből értünk meghalt. Mégis mindketten azonnal megbocsátanak, ahogy megbánjuk bűneinket. Segíts, Uram, hogy elforduljak bűneimtől. És kérek, adj erőt és reményt a fiaikért könnyörgő édesanyáknak!

XII. állomás: Jézus meghal a keresztfán

Van-e nagyobb fájdalom egy anya számára, mint saját fia halálát látnia?! Én, aki világra hoztam és felneveltem a világ Megváltóját, tehetetlenül álltam keresztye tövében, mikor feje lehanyatlott és meghalt! Fiam földi kínja bevégeztetett, de enyém most érte el tetőfokát. Igen, ennek így kellett történnie és én ezt elfogadtam – álltam ott és hangtalan gyászoltam Őt.

Csend lett. A kínzó fájdalom egyszerre szertefoszlott. A fiú testében is, és az édesanya szívében is. Érezte, tudta, fia már halott. És szívébe, a fájdalom helyébe mély szomorúság költözött. Az imádság könyörgésből értetlen kérdésbe fordult: „Miért, Uram?... Miért kellett így történnie?”

Jézusom, kegyelmezz nekem azokért a rosszakért, amelyeket bűneim okoztak Neked és embertársaimnak. Köszönöm szereteted e nagy tettét. Azt mondtad, hogy az igazi szeretet életünk feláldozása barátainkért. Add, hogy mindig a barátod lehessek! Taníts meg, hogy másokért éljek és Téged el ne hagyjalak! S kérlek, adj békét és erőt a háborúban fiaikat elvesztett édesanyáknak!

XIII. állomás: Jézust leveszik a keresztről

A tömeg már elvonult és a láрма elült. Jézus egy barátjával álltam ott mozdulatlan és néztem fel Megváltónk, fiam holttestére. Aztán két ember levette testét a keresztről és a karjaimba helyezték. Leírhatatlan fájdalom járt át lelkemet. Ugyanakkor örömet is éreztem. Fiam élete kegyetlen véget ért, de ez nekünk, embereknek életet hozott. Tudtam, hogy ennek így kellett történnie és magamban imádkoztam.

Teherautó áll meg a ház előtt. Az édesanya szomorú tekintettel az ajtóban áll. Fia testét leveszik a teherautóról, és a szobába viszik. Nincs ott más, csak egy jóbarát, hisz nem tudták, hogy hozzák. Együtt siratják, s csendben imádkoznak. És nem értik, hogy ennek miért így kellett történnie.

Uram, kinszenvedésed véget ért. Mégis én meghosszabbítom, amikor Veled szemben a bűnt választom. Én is részese vagyok keresztre feszítésednek, ezért teljes szívemből esdeklek bocsánatodért. Segíts, hogy életem méltó legyen Hozzád és Édesanyádhoz. És kérlek, Uram, adj vigasztalást a fiaikat gyászoló édesanyáknak!

XIV. állomás: Jézust sírba helyezik

Jézus testét a sírhelyhez vittük és ott magam helyeztem el. Közben magamban sirattam Őt és örvendeztem Érte. Még egyszer ránéztem szeretett fiamra, aztán mentem... A sírt bezárták és mielőtt végleg eljöttem, arra gondoltam, hogy ennek be kellett teljesülnie számodra... Csendben, hittel fogok várni.

A fiú testét a sírba helyezik. A sírhely körül családtagok, rokonok, barátok. És az édesanyja. Halkan zokog, s reméli, odaát majd találkoznak, és közben így imádkozik: „Uram, miért? Kérlek, segíts megértenem!”

Igen, Uram, a Te kereszthalálodnak így kellett történnie és egyedül azért, mert Te szeretsz engem. Tőlem csak annyit kérsz, hogy igazi keresztény életet éljek. Sose mondtad, hogy az könnyű lesz. De erős leszek, hogy bűneimet leküzdjem és csak egyedül Neked éljek felebarátaimon keresztül. Kérlek, Uram, adj hitet, reményt, megbékélést és szeretetet a háborúban fiaikat elvesztett édesanyáknak!

Befejezés

Urunk, Jézus, most ismét elkísértünk téged, szent Édesanyáddal és a háborúban fiaikat veszített édesanyákkal szenvedéseid útján, és Veled voltunk minden elesésednél, láttuk megannyi kínodat, de láttuk az örömteli találkozásokat, a vigaszt nyújtó emberi gesztusokat is, amelyek megerősítettek Téged a megpróbáltatások között. Segíts minket, Urunk, hogy mi is vállalni tudjuk keresztünket, és az élet nehézségei, próbái közepette észrevegyük azokat az örömöket, amelyekkel megajándékozol minket, és megvidámítod a szívünket.

Jézus felé...

Jóleső érzés tölt el, amikor visszagondolok arra a találkozásra, ami néhány hete történt Márti lányom általános iskolai társának a mamájával. Különbözőbb kapcsolat nem volt közöttünk a köszönésen kívül. Pár évvel ezelőtt beszéltem vele, hogy a lánya rákos, de akkor éppen jobban volt. Viszont a fia tragikus körülmények között meghalt nagyon fiatalon.

Tavaly láttam, hogy gyászol. Elmondta, néhány hónap alatt a férje és a lánya is meghalt. Teljesen egyedül maradt.

Egyik szentségőri órámról siettem haza, már messziről láttam jönni az utca másik oldalán. Belső késztetést éreztem, hogy ne csak odaköszönjek. Átmentem hozzá. Kérdeztem, hova megy. Csak sétál, válaszolta. Én is elmondtam, hol voltam, és azt, hogy ez a szentségimádás évek óta van hétköznapiakon. Beszélgetésünk közben kiderült, hogy gyerekként vallásos családban nőtt fel. Megkérdezte, be lehet-e menni. „Persze,” – válaszoltam – „sőt, ma vittem a templomba Perlaki atya könyvéből [Perlaki Flórián: *Életem üzenete* című könyve – a szerk.], nyugodtan vigyél belőle!”

Legközelebbi találkozásunk alkalmával örömmel mesélte: „A templomban olyan békesség, nyugalom töltött el, amit eddig nem éreztem.” A könyvből is vitt. Azóta rendszeresen bemegy. A szentmisék időpontját is közöltem vele. Már azon is volt.

Bartháné Pribitek Márta

Kórházi beteglátogatói szolgálat

*„Aki szomjazik, jöjjön hozzám és igyék!
Aki hisz bennem, annak szívéből (...)
élővíz forrásai fakadnak.” (Jn 7,37-38).*

Sokéves beteglátogatói és áldozatói szolgálatom során bennem Katona István atya egyik mondata lett a vezérfonal: *„Jézus utat mutat a belső gyógyuláson keresztül a megsebzett, összetört világnak, amely békét keres, amely szabadságot és maradandó örömet szomjaz.”*

Még manapság is sokan a halál előszelének tekintik, ha egy katolikus pap megjelenik a kórházban („utolsó kenet”). Ebbe a szorongásba van lehetőségünk belépni és békét sugározni, mert emberi vonalon – embertársként tudunk beteglátogatóként kezdeményezni egy találkozást, minden elvárás nélkül, azt éreztetve, hogy szolgálatunk egy természetes, rendszeres jelenlét a kórházakban, minden más bizonytalanság mellett.

Hogy hogyan történik ez? Krisztusi módon mindenkihez odalépünk, személyválogatás nélkül, akár hitét gyakorló valaki, akár nem, bármilyen vallású is legyen, embertársként vagyunk jelen a találkozás egész ideje

alatt, arra nyitottan, hogy együtt vigyünk beteg testvérünkkel a keresztyét – legalább a találkozás erejéig, bármit is jelentsen az. Az emberi megtörettség és kiszolgáltatottság legmélyebb szintjeit öleljük át és kísérjük addig a pontig, amíg a beteg megengedi. Krisztusi jelenléttel, beleszöve az emberi kapcsolatokba a megbocsátás erejét – ez a feladatunk. Az életben nem lehet mindent igazsággal megoldani. *„Ott, ahol háttárt kell szabni a rossznak, a kötelezőnél nagyobb mértékben kell szeretnünk, hogy egy új kegyelmi történet kezdődjön.”* (Részlet Ferenc pápa 2019. április 24-ei, szerdai beszédéből.) Csendes küzdőtársként ülünk ilyenkor, méltóságában megtartva a beteget, hogy közreműködhessünk abban, hogy közelebb kerüljön Istenhez.

Erre a szolgálatra hívunk minden nyitott szívű testvért! Hálás szívvel – örömmel!

Riszterer Zsuzsi

Becsüld meg az orvost, mert szükség van rá,
hiszen a Magasságbeli rendelte őt.
Istentől van az orvos minden bölcsessége,
a királytól pedig ajándékban részesül.
A Magasságbeli teremtette a földből az orvosságokat, (...)
Velük csillapítja az orvos a fájdalmat,
és belőlük készít a gyógyszerész illatos kenetet,
s állít elő gyógyító irt,
hogy tönkre ne menjenek az ő alkotásai,
és Isten békéje legyen a földön.

(Sir 38,1-2,4,7-8)

Itt a farsang, áll a bál...

Három év kényszerű szünet után végre rendezhettünk farsangi mulatságot az idei szezonban.

Délután szokás szerint a gyerekeket vártuk jelmezes, játékos együttlésre. Idén a bibliai mesterségekre fűztük fel a beöltözést, illetve a játékokat. Henrik atya és István is kitett magáért, hogy minden kis mesteremberke bejuthasson a mennyországba. A különböző állomásokon a gyerekek ki is próbálhatták a legnépszerűbb foglalkozások csínyját-bínját. Boldog mosollyal, fáradtan tértek haza ágyikójukba, hogy estére szüleiket elengedjék a bálba.

A bál hagyományosan zajlott, nyitótáncsal, házaspárbajjal, tombolával. A büfében az asztalokat körbeülve jó hangulatú beszélgetések zajlottak szendvicsezés, sütizés mellett. Köszönjük a jókedvű adakozást, amit a táborok javára fordítunk.

Hála legyen az Úrnak, hogy vidám mulatozással dicsérhettük jóságát!

Mickó

Közös(s)égi találkozások

Közös(s)égi találkozások

Henrik atya régi vágya teljesült, amikor Bogi össze-hívta a templomtakarító csapatokat egy közös kis ünneplésre a közösségi házba.

Bevezetőjében plébánosunk elismerően szólt az egyházközség szolgálattevőiről. Mint mondta, különösen három csoport van a szíve közepén. Az első a szent-

ségörök szolgálata, akik hosszú évek óta heti öt napon át örömmel dicsérik az Urat. Papp Miklóstól olvastam: aki rendszeresen dicsőít, az boldogan vállal szolgálatot. Másodikként a Karitászmunkatársait említette, akik értékes és pótolhatatlan munkát végeznek a szegények és elesettek között. Harmadikként pedig a templomtakarítók láthatatlan munkáját méltatta, amire elengedhetetlen szükség van, pedig szombat reggel tesszük, amikor mások még pihennek. Jövünk hűségesen, sokszor egész családok, gyerekekkel. És mégis sokan, sőt egyre többen vagyunk a jó szervezésnek köszönhetően.

Beszéde után szentségimádás keretében köszöntük meg az Atyaisten irgalmas szeretetét, gondviselését, majd egy agapé keretében nyílt lehetőség a koccintásra, beszélgetésre, ismerkedésre, barátkozásra. A Jóisten fizesse meg mindenkinek szolgálatát bőségesen!

Mickó

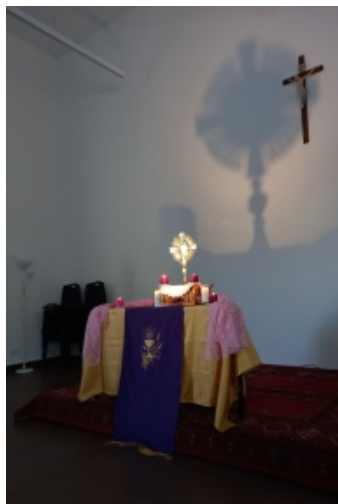
A nagyböjt pénteki keresztutakat minden héten más plébániai közösség vezette. Nagyböjt ötödik hetén a fiatal családok csoportok által vezetett babás-kisgyermekes alkalmon ministránsként vettem részt.

Felüdítő volt Jézus kálváriájának állomásait az első sorban tolon-

gó óvodások kíséretében végigjárni. Az állomások közötti énekeket a Betánia közösség gitárosai vezették, akik fiatalkorom nosztalgikus, „sárga könyves”

dalaiból válogattak az állomásokhoz nagyon jól illő műveket.

Első reakcióként arra gondolhatna az ember, hogy nem ilyen kis gyerekeknek való az Úr szenvedésének látványa. Mit érhetnek ők a felolvasott családos felnőttekre szabott, lelkiismeretvizsgálatra indító szövegekből? Jézus mégis azt mondta: „*Engedjétek hozzám jönni a kisgyermeket, és ne akadályozzátok őket, mert ilyeneké az Isten országa.*” Talán van, amit ők jobban megértenek az egészből, mint mi, felnőttek. Lehet, hogy a nyitott, mindenre rácsodálkozó szívükkel jobban megérzik a szavak, az énekek és a falon lévő domborművek színes képei mögött a lényegét: hogy az értünk a halált is vállaló Isten mindennél jobban szeret minket.

Plébániánk nagyböjti lelki napján több blokkban hallgathattuk meg a tanítást. Először Kelemen László atya, a Boldog Meszlényi Zoltán-templom plébánosa, meghívott előadónk beszélt a pusztaságról és arról, hogy mi van ott: a *csendről*. Ezt követően az Úr Jézus beszélt hozzánk a szentségimádás alatt – a *csendből*.

A következő blokkban László atya arról beszélt, hogy mi nincs a pusztaságban. Nincsenek például lábnyomok; azaz a belső csendben Isten járatan utakra vezet minket. Nem tudunk a tömeget követve eljutni hozzá. Ez a rész – számomra – arról szólt, milyen változások nőhetnek ki a csendes imádságból: a szolgálatok, a

szeretet cselekedetei. Sokat adott az ezt követő kiscsoportos beszélgetés, ahol olyan testvérekkel osztottunk meg magunkról viszonylag mély dolgokat, akik nagy részével, bár ugyanebbe a templomba járunk, alig ismertük egymást. Csak azóta figyelek fel az arcukra újra és újra a szentmiséken.

Körülbelül ötvenen lehettünk együtt ott a közösségi ház nagytermében. Remélem, a végén a többiek is mind azt érezhették, amit én: hogy megérte odaadni az időt arra, hogy László atya szavaiból és a csendből is sikerüljön meghallani, amit akkor az Úr mondani akart nekem.

Schwarczkopf Bálint

Emlékek régi fényképek nyomán

Történetem a Labundy családdal

Mottó:

*lehet, hogy nem pontosan így történt,
de én így emlékszem rá.*

Valamikor az ötvenes évek első felében költöztek a Kisköre utcába, hiszen akkoriban épült az a lakótelep. Megerősíti mindezt, hogy Tivadar (Tipsi) a Mezőkövesd úti iskola harmadikos osztályképén (1955) már látható velem együtt.

Akkoriban az általam ismert Labundy család nyolc főből állt. Velük élt a nagymama (én csak így ismertem, a mai napig nem tudom a nevét), aki azt hiszem Karcsi bácsi édesanyja volt. Élt velük egy „Kereszt”-nek nevezett néni. Őt nagyon ritkán lehetett látni. Állítólag Márta néni keresztmamája volt, akit azért fogadtak be, hogy életének utolsó két hetét ne kórházba szenvedje át. Aztán itt még élt néhány évet.

A családjaink közötti évtizedes rokonszerv kiinduló pontja Tipsi és az én barátságom volt. Osztálytársként hamar barátok lettünk, mindketten ministráltunk is, ami tovább mélyítette ezt. Minket tényleg összekötött a templom és az iskola.

Ez a barátság tovább erősödött a családok között, sokszor jöttünk össze, még az ünnepek idején is kerestük a kapcsolatot, és többször kirándultunk is együtt.

Akkoriban a „Lóden” pályával szemben, a Karcag és Vegyész sarkán volt egy füves rész, amely kissé mélyebben feküdt az utcaszintnél. Ma a Luna Szálló van ezen a helyen. Sokat fociztunk ott. Zárt hely volt, a közlekedés sem érintette, és mi sem zavartunk senkit. Tipsi néha a másik csapatban játszott, és többször alaposan átvert engem. Ha kicsit keménykedtem, azonnal bocsánatot kértem, ő nevetve mondta, hogy nincs probléma.

Az iskolában a magyar szakkör Schlett Erzsébet tanárnő rendezésében színpadra vitte a Toldit. A címszerepet Tipsi játszotta, hatalmas sikerrel.

Sajnos a hatodik osztály végeztével Tipsi más iskolába ment. Édesanyja úgy vélte, hogy az iskolánk nem ad

Madaras
Gábor

Tipsi

Márti

legendó muníciót Tipsi gimnáziumi továbbtanulásához.

A döntés nem volt szerencsés, mert a másik sem volt egy kiemelkedő színvonalú iskola. A tetejébe hetedikben osztályfőnökünk lett Schlett Erzsébet néni, aki mélyen vallásos, kiemelkedően nagy tudású tanár és kiváló ember volt. Meggyőződésem, ha Tipsi velünk marad, Erzsébet nénivel sokkal többre vihetné volna.

Ebből az időből is van egy felejthetetlen emlékem Tipsivel. Szüleink úgy döntöttek, hogy elég nagy fiúk vagyunk, hogy felnőtt kíséret nélkül elmehetünk színházba. Helyesebben az Erkel Színházba megnézni a Faustot, Gounod operáját. Óriási élmény volt. A zenei élményből a mai napig emlékszem a Balettzenére (a Walpurgis-éj).

Ez már csak azért is emlékezetes, mert ez a részlet ma már nem kötelezően tartozik a zeneműbe. Tipsivel évek múlva is pont erre a hihetetlenül látványos részre emlékeztünk a legszívesebben.

Mindketten jelentkezünk a piaristákhoz, de Tipsit nem vették fel, bár Ormai Gusztó plébános atyától teljesen azonos ajánlást kaptunk. Engem pártfogolt Schlett Erzsébet néni, Tipsit nem, és ez is közrejátszott a felvétel sikertelenségében. A gimnáziumi évek alatt szinte alig találkoztunk. Engem lefoglalt a gimnázium, még a helyi ministrálás is csak az iskolai szünetekre korlátozódott. Mint gimnazisták is ritkábban találkoztunk, éppen csak a családi összejöveteleken. Érettségi után még jobban ritkultak találkozásaink.

Gyökereink

Tipsi (Várszegi Erikával) egy hónappal később, de ugyanabban az évben házasodott, mint mi Ilivel.

Érdekesség, hogy mindkettőnk házasságáról megemlékezett Guszti atya a historia domusban mint kedves ministránsairól. Később Tipsiék házassága válságos lett, és nemsokára különváltak.

Tipsi további életéről nem sokat tudok. Elhagyta az országot, és Svédországban telepedett le. Elektromos területen dolgozott, de nem tudom pontosan, mivel is foglalkozott. Azt hiszem, nem találkoztam vele többet, bár lehet, hogy Karcsi bácsi temetési miséjén talán.

Fiatalon, talán ha ötven éves volt, amikor Svédországban meghalt. Nagyon sajnálom, hogy az élete így alakult, nagyon kedveltem őt!

Tipsinek három testvére volt, egy húga és egy fiú ikerpár, Péter és Gábor. Márti kedves, csinos lány volt. Férjhez ment, két gyermeke született. Ő is, a férje is fiatalon meghaltak.

A két iker 6 évvel volt fiatalabb nálam. Persze sokszor jöttek ők is a családi összejövetelekre, de hozzám túl fiatalok voltak. Ez a korkülönbőség tinédzser korban nagyon sok volt. Később a kapcsolat inkább a családon belüli hírekre szűkült. Gábor, szegény, komoly születési rendellenességgel jött a világra.

Úgy mondták nekem, gyerekeknek, hogy „dongalábbal” született. Nála a lábfejek befelé fordultak, s így a járás a külső talpélen történt.

Sokszor műtötték, mindig a nyári szünetben, hogy az iskolából ne hiányozzék. Végül annyit elértek, hogy ortopéd cipővel tudott járni, ha kicsit bicegve is. Megházasodott, Ágival Márta néniékkel együtt laktak, de gyerekük nem született. 1997-ben István atya sekrestyési feladatot bízott rá. Ezt igen becsületesen látta el. Gyakran beszélgettünk, nagyon kedves és segítőkész volt. Sokat panaszkodott álmatlanságra, szinte csak 2-3 órát tudott éjszakánként aludni. Úgy 2005 táján kezdett panaszkodni a szívére, de nem tűnt számomra komolynak. 2009-ben egy délelőtt otthon rosszul lett, és mire odaértek, már beállt a halál. Mindössze 57 évet élt.

Péterrel még kevesebb volt a személyes kapcsolatom. Ahogy kinőttünk a gyerekkorból, bár nem tartottuk a kapcsolatot, de szüleinktől szinte mindent tudtunk egymásról. Azt nem csak hallottam, de tudtam, hogy sokat segített a plébániának és a Társas Körnek (AKTK) elszámolási, könyvelési és adózási ügyekben. Hogyan? Természetesen szakszerűen és önzetlenül.

Mi leginkább a templomban találkoztunk, de akkor mindig megöleltük egymást.

2017 húsvétján még arról beszélgettünk, hogy a régi társaságból már csak ketten élünk. Meglepett, hogy hallókészüléket használ, és még inkább, hogy egyre több rossz hírt hallok egészségéről. Nemsokára, még abban az évben meghalt.

Madaras Gábor

Petőfi200, a vetélkedő

2023. március 14. Olyan dolog történt, amire senki nem számított. Aznap a Don Bosco iskola falai közt megrendezésre került a Petőfi200 vetélkedő.

Ezen a „versenyen” 4 fős csapatok indulhattak minden felsős osztályból. Az esemény napja előtt már el kellett kezdeni a feladatokat, mert ha nem tettük, akkor ott helyben hátrányból indultunk volna. Az egyik ilyen feladat egy csoportkép készítése volt valamilyen „petőfis” háttérrel. A csapatom és én a Március 15. térre mentünk ki a Petőfi-szobor elé fotózkodni.

A másik ilyen előre elkészítendő feladat egy plakát vagy egy közösségi médiaí profil készítése Petőfinek. Mi az utóbbit választottuk, de sokan ké-

sztítettek tablót inkább, ami meglepett.

Most már készen vagyunk az előre elkészítendő feladatokkal. Huh! Nagy munka volt... De itt van a Petőfi200 napja! Vajon milyen lesz?

Először is aznap a suliban csak az első 3 óra volt megtartva, ami már önmagában is egy második helyezéssel ért fel. Főnyeremény akkor lenne, ha be se kellett volna menni.

Az órák után volt az iskolában a megemlékezés, amit idén az egyik negyedikes osztály tartott. Ez a műsor még fontos lesz. De jó lett volna, hogyha mi is tudjuk ezt... Ezek után haza lehetett menni pihenni... már aki nem ment vissza délután. Így fél kettőkor a csapatommal az aulában vártunk a „verseny” kezdetére.

Kis fotózkodás után betértünk az ebédlőbe. Miután mindenki elfoglalta a helyét, elkezdődött az első játék, egy online kvíz vetélkedő Petőfiről.

Eme zseniális versenyszámban csapatommal „előkelő” helyet értünk el; 12-dikként végeztünk... a 12 csapatból. Nem tudom, hogy hogy sikerült, de azért nem mindenki tudja, hogy hol van Petőfi-szobor Magyarországon kívül. Na ugye! Te se tudod, kedves olvasó! (Mi már okosodtunk: Kínában!)

Na de! Eme fenséges helyezés után azt hittük, hogy a ranglétra alján lehetünk csak a végén. De hittük vagy nem hittük, jött a második forduló. Itt kaptunk egy papírt kérdésekkel a délelőtti megemlékezésről.

Ezzel a feladattal csak az volt a gondunk, hogy kb. senki nem a szövegre

figyelt, amit felmondtak, hanem másra. Én inkább a táncot meg az éneket figyeltem, így a feladat sikeréhez csak két kérdés erejéig tudtam érdemben hozzájárulni. De a többiek segítségével egész jól sikerült megoldanunk ezt a feladatot.

És ezután jött a döntő versenyszám: elő kellett adni egy dramatizált művet Petőfivel kapcsolatban. Igazából ez is olyan, hogy már előbb el kellett kezdeni dolgozni rajta, csak nem akartam spoilerezni. Volt olyan csapat, aki csak felolvasott egy verset. Voltak, akik újjáírták a János vitéz egyik fejezetét és eljátszották. A miénk kilógott a sorból. A csapatomból ketten felmondták Petőfinek a *Szeptember végén* című versét, és egy ember játékosan elmutogatta a vers szavait a szavalással egy időben.

A végén én kaptam meg a mikrofont és viccesen bejelentettem, hogy: *„Eme professzionális előadás idő szűkében készült, és ha kérdésük vagy kritikájuk van, akkor kérdezzék meg kezelőorvosukat vagy gyógyszerészüket, de NE minket. Köszönöm!”*. És elhagytam a színpadot.

Utolsó fellépőként a tanári csapat állt elénk, és gitáros kísérettel elénekelték a Nemzeti dalt, melybe szép lassan mindenki becsatlakozott.

Ezzel elértünk a vetélkedő végére és jöhetett a TORTA! Egy elég nagy, marcipánnal borított csokitorta volt az együttlétünk fénypontja, egy Petőfi200-as képpel a tetején. Mindenkinek jutott egy vagy két szelet, és eme fenséges édességelemeket el is fogyasztottuk, amíg dolgozott a zsűri.

Kedves csapatommal végül ötödik helyen végeztünk, aminek összességében örülünk.

A délutánról most kicsit kritikusabb szemmel. A szervezés jó volt. Nyilván; mivel aránylag kis összlétszámmal jelentünk meg, és mivel mindenki azt csinálta, amit csinálnia kellett, így nem volt elakadás a folyamatokban. A versenyszámok kreatívak és változatosak voltak. Ami még tetszett, hogy nem akartak túl sokat belegyömöszölni

ebbe a 2 órába. Így pont jó volt.

Amit változtatnék az az, hogy a dobogósoknak, ha megoldható, nemcsak egy oklevelet adnék, hanem valami jutalmat is. A másik gondolatom, hogy a petőfis vetélkedőbe kevesebb olyan kérdést tennék, amit vagy tudsz, vagy csak tippeled. Lehetek volna olyanok is, amiket logikával ki lehetett volna találni. De lehet, csak az irigység beszél belőlem azok felé, akiknek jobban sikerült ez a feladat.

Összességében ez egy nagyon jó sulis vetélkedő volt, örömmel vettem rajta részt, a többiekkel együtt.

Jó mulatság, „férfimunka” volt!

Írta: Medgyessy Gergely
(8.a osztályos tanuló)

Könyvajánló gyerekeknek

Lackfi János: Igaz mese a húsvétról

Az Igaz mese... sorozat immár háromtagúvá bővült: a karácsony és a Mikulás történetét ismertető könyvecskék után az ünnephez időzítve megjelent az Igaz mese a húsvétról is, mely nem kis fába vágja a fejszéjét: óvodáskorú gyermekeknek meséli el a kereszténység legnagyobb ünnepének sztoriját. Jézus kereszthalála és feltámadása felnőtt szemmel nem tűnik tipikus mesealapanyagnak, de a Horvát Ildi illusztrációival megjelentetett kötet képes úgy nyúlni a témához, hogy az valóban gyerekekhez szóljon – és emellett ne mismásoljon.

Az Igaz mese a húsvétról Jézus földi működésének szenteli a legnagyobb figyelmet, nem titkolva, hogy ez milyen véget ért, de nem is a kereszthalál részleteit kidomborítva. A csodatételek, a tanítások nagyobb felületet kapnak, ezáltal abban segít a mesekönyv, hogy a kereszténység és legnagyobb ünnepe lényegét tudja egy óvodás saját szintjén felfogni, megérteni. Kedves képi világa és nyelvezete segít abban, hogy valóban mese lehessen, de a Biblia szellemiségében megírt sorok azt is szavatolják, hogy az igaz jelző a helyén legyen a címben.

(Forrás: <https://divany.hu/husvet/2022/04/17/lackfi-janos-husvet-mese/>)

Tojásfestés természetesen

Előkészületek:

- Ha van rá lehetőség, akkor fehér vagy világos héjú tojásokat válassz, de a világosbarnával se lesz semmi gond.
- A tojásokról a szennyeződést, zsírt alaposan mosd le!
- Ha ajándékba készíted őket, fújd ki a tojásokat; ha szeretnéd megenni őket, főzd meg!

Festés:

- Első: add a növényi részeket a tojás főzővizéhez, ezzel együtt főzd meg a tojásokat, majd hagyd a lében kihűlni őket!
- Másik módszer, ha a növényi részeket 1-1 liter vízzel felöntöd, és körülbelül egy órán keresztül melegíted. Ez idő alatt a festéshez szükséges színyanyagok kioldódnak. Az így kapott színes leveket szűrd le, és helyezd a még meleg levekbe a tojásokat, hagyd így állni egy éjszakán át! Másnap vedd ki, és egy rácsra helyezve hagyd őket megszáradni!
- Ha a festőlevelekhez 1 evőkanál sót és ecetet adsz, a színek mélyebbek és tartósabbak lesznek.
- Ha szép fényt szeretnél adni a tojásoknak, festés után kend le őket olajjal!

Növényekből kinyerhető színek:

Sárga: Adj 10-20 gramm kurkumát a tojásfőző vízhez!

Narancsos-vöröses: Adj 1-2 marék vöröshagymahéjat a tojásfőző léhez, ezzel együtt főzd meg a tojásokat, ebben a lében hagyd őket kihűlni!

Pirosas-lilás: Hámozz meg 3-4 darab céklát, és ezzel a céklahéjjal tedd fel főni a tojást, majd hagyd a lében kihűlni.

Zöld: Használd néhány marék friss csalánt, vagy petrezselymet! Másik módszer, ha a kurkumával megfestett tojásokat lila káposztás festőlével is megfested.

Lila, kék: Vörös káposzta külső leveleiből 2-3 darabot vágj össze, ezt használd festéshez! Használhatsz 1 marék áfonyát, bodzabogyót vagy 1-2 marék lilahagymahéjat is a lilára festéshez.

Barna: Áztasd erősen főzött fekete teába, kávéba a tojásokat! Minél tovább ázik, annál sötétebb árnyalatú lesz. Világosbarna tojás esetén festés nélkül is adott a szín. Ha a kávéval inkább elfogyasztanád festés helyett, használd a kávézaccot! 50 gramm kávézaccot önts fel 1 liter vízzel, főzd 30 percig, majd a leszűrt levét használd tojásfestéshez!

Sikeres tojásfestést kívánunk!

(Forrás: <https://zoldszokasok.hu/tojasfestes-termeszetes-anyagokkal/>)

VIRÁGVASÁRNAPI FELADVÁNY

Keresed meg az alábbi tárgyakat a képen!

lánc, ceruza, könyv, patkómágnes, villa, pohár, hal, pillangó, ásó, kenu

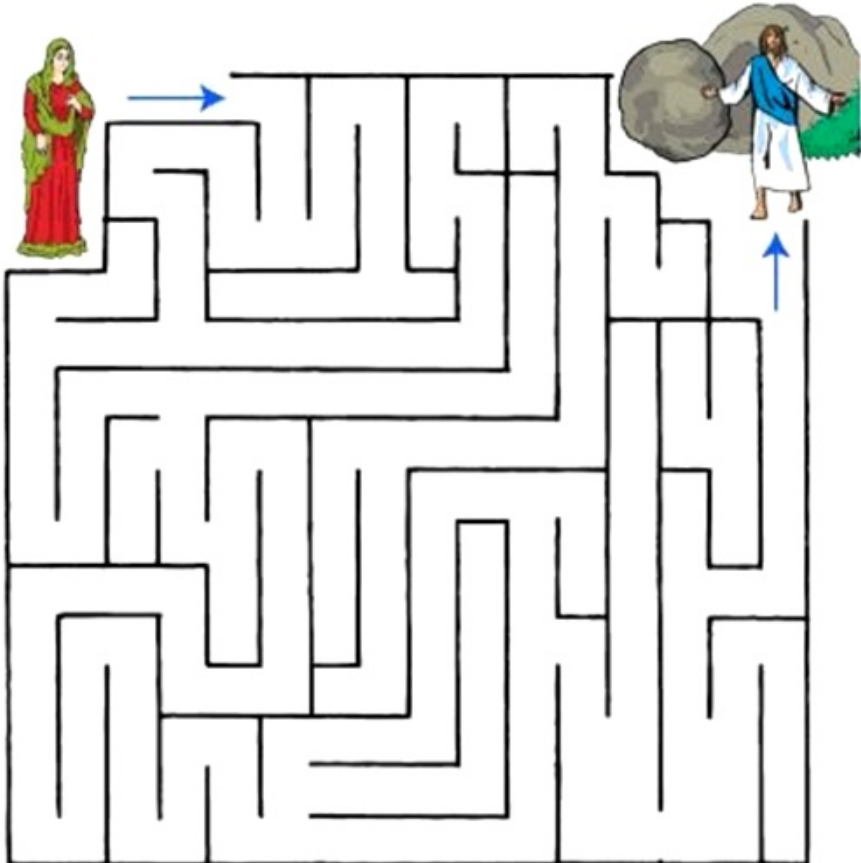

HÚSVÉTI FELADVÁNY

Segíts Mária Magdolnának eljutni Jézus sírjához!

„A hét első napján, amikor még sötét volt, Mária Magdolna kiment a sírhoz. Észrevette, hogy a követ elmozdították a sírtól.”

(Jn 20,1)

Plébániánk programjai

Szentmisék

hétfő	7.00
kedd	7.00
szerda	18.00
csütörtök	18.00
péntek	7.00
szombat	18.00
vasárnap	7.30; 10.00; 18.00

Szentségimádás

hétfőtől csütörtökig 7.30 - 18.00
péntek: 7.30 - 20.00
minden hónap első vasárnap 17.00 - 18.00

Gyóntatás

hétfő 7.30-tól
péntek 7.30-tól és 16.30 - 17.30

Ovis hittan

szerdánként 17.00 - 17.30 a közösségi házban

Elsőáldozásra készülők hittanja

csütörtökönként 16.30 - 17.30 a közösségi házban

Bérmálkozásra készülők hittanja (14 éves kortól)

minden hónap 2. és 4. péntekén 16.30 - 18.00 a közösségi házban

Középiskolások hittanja

szerdánként 19.00 - 21.00 a közösségi házban

Felnőtt ifi hittan (25 év felett)

keddenként 19:00 - 20:30 a közösségi házban

Felnőtt hittan

minden hónap 2. és 4. hétfőjén 19.00-tól a közösségi házban

Házaspárok hittanja

minden hónap 1. péntekén 20.30 - 22.00 a közösségi házban

Katekumenek hittanja

minden hónap 1. és 3. csütörtökén 19.00 - 20.30 a közösségi házban

Ministráns foglalkozás

minden páratlan hét szombatján 10.00 - 11.30 a templomban, és/vagy a közösségi házban

Oratórium (játékos foglalkozás általános iskolásoknak)

minden páros hét szombatján 9.30 - 12.00

Szent Anna közösség (60+ éveseknek)

minden páratlan hét kedden 15.00 - 17.30 a közösségi házban

Apaklub (szentségi életet élő férjeknek, apáknak)

minden páratlan hét keddjén 20.00 - 22.00 a közösségi házban

Baba-mama kör

csütörtökönként 8.30 - 10.00 a közösségi házban

Baba-mama lelki óra

csütörtökönként 10.00 - 11.00 a templomban

Családos szentségimádás

minden hónap 2. péntekén 18.00 - 19.00 a templomban

Karizmatikus közösség nyitott összejövele imaszolgálattal
minden hónap 3. csütörtökén 19.30-tól a közösségi házban

Karizmatikus közösség szentségimádása
minden hónap első péntekén 19.00 - 20.00 a templomban

Dicsőítő szentségimádás (az Új Szív Község nyitott alkalma)
minden hónap első keddjén 19.00-tól a templomban

Szent Mónika Község találkozója
minden hónap első hétfőjén 18.30 - 20.00 a közösségi házban

Közösségek szentmiséje
minden hónap első csütörtökén 18.00-tól a templomban, utána agapé,
beszélgetés a közösségi házban

Gitáros kórus
plébániánk honlapján a *Hirdetések/Esemény naptár* menüpontban
meghirdetett vasárnapokon 8.30-tól próba a közösségi házban, utána éneklés a
10.00 órai szentmisén

Klasszikus kórus próbák
szerdánként 19.00 - 21.00 a közösségi házban

Asszonytorna (tartásjavító, kondicionáló, zsírégető mélyizomtorna)
szerdánként 19.30 - 20.30 a közösségi házban

Karitász élelmiszerosztás
péntekenként 7.40 - 8.00 a templomkertben

Péliföldszentkeresztii közösségi nap
2023. június 3.

Az időpontok tájékoztató jellegűek, változás lehetséges. Kérjük, hogy figyeljétek a szentmisék végén a hirdetéseket, melyek felkerülnek plébániánk honlapjára is:
www.albertfalviplbania.hu

KRISZTUS A JÖVŐNK

Ferenc pápa

Magyarországon 2023. április 28–30.

**Találkozunk a Szentatya
szentmiséjén 2023. április
30-án (vasárnap) a Kossuth
téren!**

Részletek: www.ferenc2023.hu

Én vagyok
a föltámadás
és az élet:
aki bennem hisz,
még ha meg is halt,
élni fog.

Mindaz,
aki belém vetett
hittel él,
nem hal meg
sohasem.

Hiszed-e ezt?

(Jn 11,25-26)